

ФИЛИП ХОСЕ ФАРМЪР ЧУЖДА ПРИНУДА

Превод от английски: [Неизвестен], 1994

chitanka.info

Доктор Галерс лениво посръбваше от кафето си и наблюдаваше надвисналия над лунните кратери земен диск. Точно тогава телефонът иззвъня. Той натисна бутона и чу познат глас:

— Здравсти, Марк, тук е Хари. Аз съм на борда на „Кралят на елфите“, товарния кораб на капитан Евърлейк. На док 12. Тук има една работа за теб. По-добре да дойдеш с асистентката си. След пет-шест минути на твое разположение ще бъде всъдеход. Заедно с вас на звездолета ще дойде и лейтенант Респолд.

— Някой е убил някого ли?

— Не знам. Но един член на екипажа е изчезнал веднага след излизането на „Кралят на елфите“ от подпространството. Капитанът го съобщи едва сега. Обяснява пропуска си с тревогата за болната си дъщеря.

— О'кей. Ще позвъня на Рода. Доскоро.

Галерс включи настенния екран. Появи се невисока стройна девойка в зелена блуза и широки панталони със същия цвят. Четеше нещо с крака върху масата. Марк увеличи изображението, за да различи заглавието върху корицата.

— Пак ли Хенри Милър, Рода? Нима четеш само класика?

Рода Ту постави книгата настрана, оправи късите си коси и игриво завъртя тъмните си бадемови очи.

— Щом в реалния живот няма нищо вълнуващо, налага се да го търся в книгите. Та нали вие упорито спазвате строго професионално отношение към мен!

Галерс вдигна рижите си вежди.

— Аз не съм единственият мъж на Луната, Рода.

Тя се усмихна и понечи да каже нещо, но той я изгледа строго и спокойно додаде:

— Вземете апаратурата си. Мирише ми на произшествие.

Девойката скочи.

— Тутакси, докторе!

Екранът угасна. Марк провери съдържанието на лекарската си чанта и вече обличаше зеленото си сако, когато в стаята влезе Рода. Влачеше след себе си количка с обемист метален автодиагностик, снабден с множество скали и гнезда за кабели.

— Кой е пациентът, докторе?

— Доколкото схванах, дъщерята на капитана на наскоро кацнал звездолет.

— Пак ли! А толкова си мечтаех да бъде мъж! Такъв, знаете ли, огромен, зрял, но малко поразболял се самец, който ще се влюби в мен от пръв поглед, щом дойде на себе си.

— И отново ще припадне, ако не иска да му се случи нещо.

Така, подхвърляйки си шеговити реплики, преминаха през люлеещия се ръкав на шлюза. Рода влачеше количката с автодиагностика. Зелената лампичка показваше, че могат да влязат безпрепятствено в шлюза. Там вече ги чакаше всъдеходът. Девојката подаде уреда и количката на шофьора, а той ги пое с една ръка и ги намести вътре. Рода подскочи три метра и се озова в кабината. Галерс седна до нея. След тях се качи още един мъж и седна отсреща. Вратата хлопна, шлюзът се отвори и всъдеходът излезе на пътя.

Никой от пътниците не гледаше през тъмното стъкло заобикалящата ги безжизнена равнина и далечните планински вериги.

— Как вървят разследванията ви, Респолд? — попита Галерс, пуфтейки с пурата си.

Високият мъж с блестящи черни коси, тъмни проникателни очи и с нос на хрътка лениво отговори:

— Честно казано, скука! Престъплението на Луната е много рядко нещо. — Гласът му беше спокоен и уверен, прикривайки недостатъците на външността му. — Убивам си времето, като рисувам голи красавици или лунни пейзажи.

— Няма да ви позирам повече — озъби му се Рода. — На рисунките ви изглеждам много дебела.

Респолд се усмихна, оголвайки дълги бели зъби.

— Нищо не мога да направя със себе си! Подсъзнанието ми страда по Рубенсовите жени. Сега такива не могат да се намерят. Поне на Луната.

— Вие май бяхте подали заявление да ви преместят? — попита го Галерс.

— Да, но не получих отговор. Помолих да ме изпратят на Уиндънули. заселването на тази планета започва едва сега. Това е погранична област, където на всеки десет крачки се среща или индивидуалист, или неврастеник. Оттам изпратиха молба за детектив,

който не се страхува от тежка и мръсна работа. — Той се усмихна замечтано. — А вие кога излитате, Галерс?

— Щом намеря подходящо чудовище. Дадени са ми тридесет дни да избира. Трябва да бъда много внимателен. Ако не се разбере с капитана или екипажа, животът ми на звездолета може да се превърне в същински ад.

— Нима не искате да си изберете планета по свой вкус?

— И да остана там цели десет години, докато не изплатя на компанията парите за образованието си? Не, покорно благодаря! Ако съм корабен лекар, мога да го направя за шест години, като при това посетя много планети и, хвала на небето, прекарвам отпуските си на Земята.

— Но и много време ще трябва да прекарвате в търбуха на чудовищата.

— Знам. Надявам се обаче да изтърпя. А сетне ще работя на Земята. Подобна перспектива напълно ме задоволява.

— Мене пък не. Твърде много детективи и малко престъпници. Там никога няма да дочакам повишение. Уиндънули ме устройва повече.

— Май и аз ще трябва да замина затам — заяви Рода. — Да си търся мъж. Казват, че на петима мъже се падало едно момиче. Чудесно, просто чудесно!

Двамата мрачно насочиха погледи към нея и в кабината се възцари мълчание до самия док 24.

С чантата си в ръка Галерс скочи на земята. Премина през шлюза и се озова на левия борд на „Кралят на елфите“, където го посрещна митническият инспектор Хари Харази.

— Насам, Марк. Момичето е в каютата си. Сигурен съм, че досега не си виждал такава хубавица. Макар че сега е бледа и отслабнала. И езикът ѝ е някак надъвкиан.

— Кой е бил с нея, когато се е разболяла?

— Баща ѝ, доколкото ни е известно. Той и сега е в каютата ѝ. Не иска да оставя дъщеря си сама, докато дойде лекарят. Тоест ти.

— Благодаря за информацията.

Преминаха коридора и се качиха на другата палуба, пресякоха помещението, където членовете на екипажа се събличаха за митнически и медицински преглед, и по тясна вита стълба стигнаха до

каютата на момичето. Харази почука и иззад вратата прозвуча нисък мъжки глас:

— Влезте.

В просторната стая имаше две койки една над друга, тоалетка с голямо огледало и още една сгъваема масичка, която се спускаше от стената. В ъгъла стоеше изправена ходеща кукла, висока повече от метър. На стената имаше закрепени две лавици: едната с книги и микрофилми, а другата с раковини от моретата на двадесетина планети. Над втората висеше снимка на жена. Вратата между койките и тоалетката най-вероятно беше към банята, която на свой ред се съединяваше със съседната каюта. През откритата врата се виждаха бели дрехи върху стояща закачалка.

Също бяла беше и униформата на капитана на звездолета Асаф Евърлейк. Галерс се учуди, защото компанията „Саксуел Стелър“ изискваше служещите ѝ да носят само зелени униформи. Един поглед към лицето на капитана обаче му беше достатъчен да разбере, че този човек е в състояние да отстоява капризите си макар и пред такъв гигант като „Саксуел“. Дори суровото и енергично лице на Респолд изглеждаше нежно и кротко в сравнение с Евърлейк.

На долната койка лежеше девойка в бяло. Лицето ѝ почти не се различаваше от дрехите. Очите ѝ бяха затворени, а окървавената ѝ уста — леко отворена. Зад изхапаните устни се виждаше подпухнал, сякаш надъвкиан език.

— Отвън чака Рода — обърна се лекарят към Харази. — Помоли я да включи машинарията си в коридора. Тук няма място.

Пулсът на девойката беше ускорен. Галерс натисна очните ябълки — бяха твърди.

— Кажете, капитане, получавала ли е и преди подобни пристъпи?

— Нито веднъж.

— А този кога започна?

— Преди един час корабно време.

— Къде?

— Тук.

— Вие присъствахте ли?

— От самото начало.

Галерс пак го погледна. Остана с впечатление, че отговаряйки на въпросите, капитанът прави ударение на всяка сричка, сякаш изчуква думите си на наковалня.

Очите му напълно отговаряха на гласа. Те бяха светлосини със стоманен оттенък и погледът им изглеждаше твърд като броня. Рошавите му вежди с цвят на засъхнала кръв стърчаха като фаланга с насочени напред копия. Всъщност — отбеляза за себе си Галерс — капитан Евърлейк е остър във всяко отношение. Дори неподвижен и мълчалив, правеше впечатление на въоръжена крепост.

През вратата се показва главата на Рода.

— Необходими са ми пет кръвни проби — заповяда докторът. — Захар, нивото на инсулин и адреналин, клетъчен състав и общ анализ. Специално трябва да внимавате за чужди тела. И не забравяйте да включите електроенцефалограма. Да, и помиришете дъха ѝ вместо мен.

Рода се наведе над лицето на девойката.

— Не усещам миризма на ацетон, докторе. Усеща се само мирис на риба.

— Яла ли е наскоро риба? — попита той капитана.

— Възможно е. Според корабното време днес е петък. Попитайте готвача. Аз лично не съм ял риба.

Галерс бавно започна да прекарва чувствителния накрайник, съединен чрез дълъг шнур с апаратурата, над главата на девойката, като непрекъснато прещракваше превключвателя. Сетне помоли капитана да опише пристъпа.

От време на време кимаше. Описанието напомняше на епилептичен припадък или на адреналинов или инсулинов шок. Не приличаше на диабетичен пристъп, обаче едва след кръвния анализ можеше да се твърди нещо определено. Възможно е в тялото на девойката да се крие някаква извънземна инфекция или паразит. Митничарите се страхуваха именно от това. Но Галерс не мислеше така. Най-вероятно да я е свалила една от обикновените земни болести.

И все пак засега не можеше да бъде сигурен в нищо. Ами ако е заразена с някакъв нов ужасен микроб, който ще се разпространи като Черната смърт, ако не го изолират тук, в кораба?

Внезапно очите на девойката се отвориха и преди лекарят да ѝ каже нещо ободряващо, тя се дръпна от него. Страх изкриви лицето ѝ, но баща ѝ веднага дойде до нея, принуждавайки доктора да се отстрани.

— Всичко е наред, Деби. Аз съм тук. Няма от какво да се страхуваш. Успокой се. Чуваш ли ме? Успокой се, всичко ще е наред.

Девойката продължаваше да мълчи. Очите ѝ бяха вперени покрай баща ѝ, в Марк Галерс. Светлосини като на капитана, но не толкова сурови. Повдигна глава и се видяха косите ѝ — много светли и дълги, нещо забележително в свят, където господстваха късите фризури.

— Кой е този? — глухо попита тя и главата ѝ падна обратно на възглавницата.

Галерс се обърна и излезе от каютата, като взе чувствителния крайник.

Рода баеше над уредите си.

— Общият анализ още не е готов. Ето останалите — и тя протегна на Марк хартиена лента с колонка цифри.

— Би могло да е адреналинов шок — замислено изрече той.

— Няма ли нищо извънземно? — поинтересува се Харази. — Няма? Много добре. А между другото какво значи адреналинов шок?

Галерс реши, че има време да му обясни.

— Когато съдържанието на захар в кръвта стане много ниско, адреналиновата жлеза отделя хормона епинефрин. С негова помощ в черния дроб нишестето се превръща в захар и съдържанието ѝ в кръвта се повишава. Но за организма вливането на адреналин в кръвоносната система е крайно средство. Увеличаването на съдържанието му довежда до сърцебиене, гърчове и конвулсии. Симптомите са същите като при диабетичен пристъп, само че там следва инсулинов шок, а тук — нещо като епилепсия. Нямам пълна увереност в диагнозата. Трябва да изчакаме резултатите от общия анализ. Може да се прояви още някой фактор, който обуславя наличието на епинефрин в кръвта. Освен това данните от предварителния анализ не сочат такова ниско съдържание на захар, че да се предизвика адреналинов шок.

— Но защо се е понижило съдържанието на захар в кръвта?

— Ако знаех, вече щях да съм взел мерки.

До тях се бе приближил Респолд, без да го чуят.

— Момчетата от митницата и карантинната служба твърдят, че корабът е чист — той подуши с носа си на хрътка. — Кой крие тук развалена риба?

— Развалена риба ли? — с недоумение попита Галерс. — Аз не усещам никаква миризма.

— Значи сте късметлия. В този свят лошите миризми са къде повече от хубавите. — Детективът се обърна към Харази: — Дали не би следвало да потърсите причината за тази отвратителна воня?

— Аз не притежавам кучешко обоняние като вас, Респолд — възрази Харази. — Когато бях застанал до отворената врата, ми се стори, че долавям слаб мирис на риба, но тук, отвън, не е възможно...

— Може ли да вляза, докторе? Да поговоря с тях? Май никой от екипажа не е в състояние да обясни нищо смислено за онзи, изчезналия.

— Да разговаряте с капитана можете тук, в коридора. Но мис Евърлейк, мисля, не е в състояние да говори.

— Бъдете така добър, помолете го да излезе.

— Аз ще го помоля, но това изобщо не означава, че той ще излезе. На такива като този капитан едва ли може да се заповядва.

Капитан Асаф седеше на крайчето на койката, наблюдавайки дъщеря си. Тя протегна ръка, но той не я пое. Лицето му беше твърдо като замръзнал мокър чаршаф.

Като изслуша молбата, той кимна и излизайки от каютата, още веднъж погледна неподвижно лежащата девойка. Сетне очите му срещнаха очите на Галерс. Младият лекар издържа погледа му, пълен с предупреждение и заплаха. Това беше много неприятно. Марк реши, че е станал твърде чувствителен. Самите очи не съдържат никаква информация. Въпреки това обаче човешкият поглед може да отразява цялата неподатливост на личността. И с това трябва да се съобразяваш.

Галерс погледна девойката — очите ѝ отново бяха отворени, а пръстите ѝ бяха едва-едва свити, сякаш е искала да вземе нещо, но не е успяла и е много учудена. Това обаче не го засягаше. Във всеки случай сега. Той беше тук заради извънредно положение и го чакаше още доста работа.

— Моля ви, свийте и отпуснете няколко пъти юмрук — каза Галерс, навеждайки се над девойката. — Искам да ви направя

инжекция с глюкоза.

Тя го гледаше неразбиращо. Докторът повтори молбата си. Девойката хвърли мимолетен поглед към ръката си и лицето ѝ отново стана отчуждено.

— Не е толкова необходимо — обясни Марк, — но така по-лесно ще намеря вената ви.

Тя спусна клепачи. По лицето и тялото ѝ премина тръпка. Девойката сякаш се бореше сама със себе си и най-сетне изрече, без да отваря очи:

— Добре, докторе.

Той лесно намери вената.

— Напоследък май много сте отслабнала?

— Откакто напуснах Мелвил, четири килограма.

— Мелвил ли?

Тя отвори очи и се втренчи в доктора.

— Мелвил е втората планета на Бета Скорпион. Арабите са я наричали Северен нокът. Това е единствената зелена звезда, която се вижда от Земята с невъоръжено око.

Галерс извади иглата от вената.

— Някой път ще проверя. Единственото, което ми харесва на Луната, е прекрасният обзор на небето. Нищо друго.

Трябва да я разговоря, помисли си той.

— Какво правехте на Мелвил?

— Спряхме да разтоварим медикаменти. О, там много ни провървя — тъкмо тогава се провеждаше фестивалът. — Като забеляза въпросително вдигнатите му вежди, девойката поясни: — На този ден ние празнуваме раждането на Ремо.

Най-сетне Галерс разбра какво означават белите дрехи и дългите коси на семейство Евърлейк.

Ремо е основател на неопуританска секта, възникнала на Земята преди около петдесет години. След известно време нейните лидери открили, че първоначалният плам на последователите им изчезва и младежта им се изплъзва. Затова успели да издействат заселване на тази планета, чието название Галерс беше забравил — Мелвил. За тази цел разпродали цялата си собственост и по всякакви начини се мъчели да намерят пари, стигайки до крайна мизерия. Космическото пътешествие е скъпо удоволствие. И билетите, и таксата за багажа не

са евтини. Ето защо малката колония ремоитяни слезли на Мелвил с абсолютно празни джобове и минимално количество инструменти и апаратура.

— Как е успял да стане астронавигатор вашият баща? — учуди се Галерс. — Имах впечатлението, че сте изгубили всякаква връзка със Земята.

— „Саксуел“ и някои други компании поддържат там свои форпостове. Не само търгуват с нас, а и наемат младежи. Някой иска да замине в Космоса, за да спечели пари, друг — да си потърси жена. У нас в това отношение положението е обратното на Земята — на всяко момиче се раждат средно две момчета.

— Вероятно съвсем не е трудно да се направи това — достатъчно е да се посети Земята.

— За съжаление много малко жени се съгласяват да станат последователки на Ремо. Това води до твърде голяма промяна на живота им. Те са свикнали да гледат по-леко на живота. А нито един мъж ремоит няма да се ожени за девойка, която не изповядва вярата му.

Галерс погледна крадешком снимката на жената. Девойката го забеляза и обясни:

— Майка ми беше родом от Земята. Тя ме е родила на кораба „Синята брада“. През това време татко е командвал звездолета. Сетне се заселили на Мелвил. Когато мама умря, той отново тръгна из Космоса. „Саксуел“ се зарадва на връщането му. Татко е добър капитан. Неподкупен е, а това се цени много. Вие знаете колко неприятности причиняват на компаниите служещите, които не могат да устоят на изкушението да забогатеят бързо на новите планети.

Галерс кимна.

Глюкозата подейства бързо. Бузите на девойката порозовяха, очите ѝ заблестяха, а движенията ѝ станаха по-енергични. Баща ѝ вероятно я бе предупредил да си мълчи, но тя беше приказлива. Галерс си помисли, че навярно е много самотна. Няма контакти с други момичета и момчета, а характерът на баща ѝ е много затворен.

Влезе Рода и прекъсна разговора им. Донесе енцефалограмата. Биеше на очи непостоянният мозъчен ритъм, но на този стадий на диагностиката това нямаше особено значение, тъй като можеше да е предизвикано от скорошния пристъп или да е характерна особеност на организма.

Галерс помоли Рода да повтори енцефалограмата след поредната кръвна проба, за да провери дали ще се увеличи съдържанието на захар. Щом асистентката му излезе, той седна до девойката и взе ръката ѝ. Тя не я отдръпна, ала цялата някак се напрегна. Лекарят пусна ръката ѝ, защото се интересуваше от двигателните рефлексии на болната.

— Как се чувствате сега?

— Много отпаднала. Освен това малко се вълнувам — отвърна девойката и след кратко колебание обясни: — Непрекъснато имам чувството, че сякаш ще се пръсна.

— Ще се пръснете?

Тя несъзнателно постави ръка на корема си.

— Да. Имам чувството, че всеки момент ще се пръсна на парчета.

— Кога за пръв път се появи това усещане?

— Преди около два месеца по корабно време.

— Нещо друго необичайно имаше ли?

— Не. Но ми се отвори зверски апетит, а не напълнявам. Само коремът ми малко се поду, затова се мъчех да не ям толкова. Налягаше ме такава слабост обаче, че не можех дълго да спазвам диетата. Поневоля трябваше да ям все повече.

— С какво се хранехте в основни линии? С мазнини, със сладко или протеини?

— О, с всичко, което ми попаднеше. Естествено не употребявах много мазнини. Но никога не съм се отказвала от шоколад. Според мен не вреди на кожата ми.

Галерс беше принуден да се съгласи. Такава седефена, красива кожа никога не беше виждал. Сега, когато нормалният цвят на лицето ѝ се върна, девойката се превърна в истинска красавица. Разбира се, скулите ѝ все още бяха изпъкнали и не би било зле малко да понапълнее, обаче фигурата ѝ бе превъзходна, а всички части на тялото и лицето — пропорционални.

Марк се усмихна на себе си, доволен от проведения клиничен преглед на женската красота, и побърза да се върне към задълженията си.

— Това усещане за експлодиране през цялото време ли не ви напуска?

— Да. Дори когато се събуждам посред нощ.

— Какво правехте, когато го забелязахте за пръв път?

— Гледах видеофилм — „Пелеас и Мелизанда“. На Дебюси.

Галерс се усмихна.

— Сродна душа! Обичате ли опера? Ще си поговорим за това по-късно, когато се почувствате по-добре. Днес толкова рядко се срещат истински ценители... Разбирате, нали? Помните ли онова място в началото на първо действие? „Не бойте се, защото от мен да се боите? Кажете ми — да плачете какво ви тук принуди?“ — тихо запя той.

Девојката обаче не откликна тѝй, както му се искаше. Долната ѝ устна ситно затрепери, сините ѝ очи се напълниха със сълзи и неочаквано тя се разрида.

— Нещо лошо ли направих? — смути се Галерс.

Момичето зарови лице в шепа.

— Извинявайте, ако съм ви обидил. Просто ми се поиска малко да ви поразведря.

— Не е там работата — отвърна девојката с треперещ глас, но вече поуспокоена. — Просто се радвам, че има с кого да си поговоря, че някой е до мен... — Малката красива ръка плахо се протегна, но наскред пътя спря. — Вие... вие нали не смятате... че в мен има нещо неприятно, нали?

— Не смятам. И защо мислите така? Никога досега не съм виждал толкова красива девојка като вас. Освен това се държите много скромно.

— Нямам това предвид. Не обръщайте внимание. Ако вие не... Едва сега... През последните три години не съм разговаряла с никого, освен с Клактън и с баща ми. Сетне татко ми забрани...

— Какво ви забрани?

В скороговорка, сякаш се боеше, че някой ще влезе и ще ѝ попречи, тя изстреля:

— Да разговарям с Пит. Това стана преди два месеца. Оттогава...

— Нима?

— Да. Оттогава дори татко говори много малко, а аз имах възможност да поговоря насаме с Клактън само веднџ. А сетне изгубих съзнание. Всъщност... — Тя се поколеба, но се пребори със себе си и решително изговори: — Всъщност изгубих съзнание, когато говорех с него.

Галерс взе ръката ѝ и я погали. Тя се смути, но не отдръпна ръката си. Пък и самият той се учуди как реагира на докосването до нейната кадифяна кожа. И му се наложи, затаил дъх, да скрие истинското си усещане — и на възторг, и на състрадание.

— Кой е този Пит Клактън? — попита Галерс и отново се учуди, че изпитва вътрешно вълнение заради този момък, който е означавал нещо за нея.

— Вторият помощник-капитан, навигатор. По-голям от мене, но е добър, много добър.

Марк очакваше по-нататъшни обяснения, но Дебора Евърлейк изглежда вече се разкайваше за своята откровеност и непринуденост. Прехапа устна и с празен поглед се взря някъде далеч. И както често се случва с хората със светлосини очи, този празен поглед повече приличаше на животински или на восъчна кукла, отколкото на жив човек.

Никак не му хареса, защото лиши девойката от красотата ѝ. Ето къде се крие единственият недостатък на светлите очи. Може би именно заради това той предпочита тъмнооките жени.

Марк се почувства неудобно и стана.

— Ей сега ще се върна.

Отвори вратата и едва не се сблъска с капитана. Той не му обърна никакво внимание и влезе в каютата, сякаш вратата се бе отворила автоматично от сигнала на фотодатчика.

Спомняйки си суровото му лице, Галерс си помисли, че само видът му е достатъчен да разболее дори здрава девойка.

— Рода — каза той, когато вратата се затвори зад гърба му, — вие...

И не завърши думите си.

Неистов женски вик го прекъсна. Марк понечи да се върне, но го спря силната жилава ръка на Респолд.

— Сигурно баща ѝ е разказал какво се случи.

— И по-точно? — попита Галерс, досещайки се.

— Дъщеря му не знаеше, че изчезналият е именно Пит Клактън.

Марк изруга.

— Ама че животно! Нима не можеше по-внимателно да ѝ каже?

— Останах с впечатлението, че той бързаше да ѝ го каже — забеляза Респолд. — Поинтересувах се дали тя знае и пожелах

самичък да ѝ кажа, но капитанът не искаше да слуша аргументите ми и побърза да дойде тук. Последвах го, защото се досещах за намерението му.

— И сега какво?

— Не знам. Разбирате ли, той си призна, че последен е видял Клактън, един час преди да изчезне. Но това съвсем не е достатъчно да си правим някакви изводи.

Интересно, помисли Галерс, дали лейтенантът знае, че Клактън е бил в каютата на девойката, когато е започнал пристъпът ѝ. Сякаш предугаждайки въпроса, Респолд продължи:

— Евърлейк твърди, че те тримата са разговаряли в каютата ѝ, когато са започнали конвулсиите. Той изпратил Клактън за помощ и повече не го видял.

— А къде е бил корабният лекар на „Кралят на елфите“?

Респолд се усмихна накриво.

— Удавил се по време на фестивала на Мелвил.

Галерс се обърна към Рода:

— Какво е съдържанието на захар сега?

— Около 120 милиграма, докторе.

— Бързо се увеличава. Необходимо е да наблюдаваме внимателно състоянието ѝ. Жалко, че не разполагаме с апаратура, която всяка минута да дава показания. Хари, ще разрешиш ли да я преместим от кораба?

— Докато не докажеш, че болестта ѝ не е свързана с някакъв извънземен причинител, тя ще остане тук. Също както и всички останали, които сега се намират на борда.

— Включително и ти?

— Включително и аз — кимна Харази. — Служба, Марк.

— Моето разследване също не е завършило — обади се Респолд. — Бих искал да получа от властите разрешение да приложа „препарата на истината“. Трябва да призная обаче — не съм се добрал до нищо толкова съществено, че да поискам ордер за провеждане на принудително разследване.

— Бихте могли да помолите заподозрените да се съгласят доброволно.

— Я по-леко, докторе! — изсумтя Респолд. — Все още не мога да използвам термина „заподозрян“. Ще ме дадат под съд за това! И

напрасно мислите, друже, че капитанът ще се съгласи да каже още нещо! Изследвах сектора на кораба, където се е намирала липсващата лодка, и открих потресаващи улики. Има отпечатъци на всички, които са на борда, и дори на онези, които ги няма!

Марк погледна въпросително детектива.

— В сейфа на кораба, в личните дела — обясни Респолд, — се пазят отпечатъците на всички членове на екипажа и на пътниците. Проверката не изисква кой знае колко време.

Галерс се върна в каютата. Той чувстваше, че девойката вече се е наплакала и тъкмо сега е времето да поразсее мъката ѝ. Теоретично от плача няма голяма вреда за пациента, но в конкретния случай Галерс като лекар разбираше, че едва ли може да се очаква нещо добро от дългото общуване на момичето със суровия ѝ баща.

Освен това на него самия му се искаше да отиде при нея, и то не само по професионални причини. Тя все повече го привличаше.

Капитанът седеше на крайчеца на койката и тихо говореше с дъщеря си. Тя лежеше с гръб към него, свита на кълбо и закрила лице с ръцете си. Рамената ѝ потрепваха от хълцанията.

Евърлейк чу вратата да се отваря и вдигна глава.

— Тази новина — решително изрече Галерс — я потресе. Особено като се има предвид състоянието на дъщеря ви. Щеше да бъде много по-добре, ако го бяхте направили по-внимателно.

Евърлейк се изправи в цял ръст.

— Вие превишавате правата си на доктор, Галерс.

— Ни най-малко. В задълженията ми влиза както лечението на пациента, така и запазването на здравето му. Много добре разбирате, че профилактиката е най-доброто лекарство.

Той зае мястото на капитана на койката и притегли девойката. Тя сама се протегна към него и позволи да я повдигне, без да се съпротивява. Но не престана да плаче. Марк внимателно провери пулса ѝ — беше се увеличил на 120 удара в минута. Лицето ѝ пак беше много бледо.

Като сложи девойката отново да легне, той се обърна към капитана, който не сваляше стоманените си очи от дъщеря си.

— Ако знаех, че ще постъпите така, нямаше да ви пусна тук. Състоянието ѝ се е влошило. А сега, ако не възразявате, ви моля да излезете. Трябва да работя.

Евърлейк продължаваше да стои неподвижно, само устните на каменното му лице едва се помръдваха:

— Аз съм капитан на „Кралят на елфите“. Никой на борда няма право да ми нарежда какво трябва и какво не трябва да правя.

— Корабът не е в Космоса — възрази Галерс. — Той е на док. Съгласно параграф 30, доколкото си спомням — а съм напълно сигурен в паметта си, — в подобни случаи правомощията на доктора са по-големи от тези на капитана. Пък и в полет правомощията му, що се касае до медицинските аспекти, са по-големи от капитанските, при условие че решенията му не заплашват безопасността на други лица на борда.

Бялата фигура продължаваше да стои непоколебимо на същото място, сякаш нямаше сила, която е в състояние да я помръдне. Сетне неочаквано суровите ѝ контури се разчупиха и капитан Асаф Евърлейк напусна каютата.

Галерс въздъхна облекчено, защото не беше напълно сигурен, че позоваването му на закона ще окаже нужното въздействие. Макар да имаше смътното предчувствие, че хора като Евърлейк уважават и съблюдават законите. Те са свикнали да изпълняват безпрекословно заповедите им и ако те самите откажат да се подчинят, ще влязат в дълбок конфликт със собствените си убеждения.

Докторът погали девойката по рамото и отиде до вратата, където стоеше Рода с вдигнат палец в знак, че общият анализ не показва наличието на чужди тела в кръвта. Излезе и съобщи това на Харази, който тутакси се развесели.

— Жена ми не обича, когато се задържам в службата и закъснявам за вечеря. Заплашва ме, че ще се наложи да си търся друга работа. А аз обичам Луната и се чувствам тук много по-добре, отколкото на Земята.

— А пък аз искам да се махна оттук колкото се може по-скоро — призна Галерс и оглеждайки коридора, попита: — Къде е капитанът?

— Отмъкна го Респолд. Не знам за какво. Докторе, какво ще кажеш да убедя шефа си О'Брайън да парафира отчета ти? Тогава медицинската служба ще е удовлетворена, а аз ще мога да сменя карантината и да пусна всички да си вървят. Освен това администрацията на „Саксуел“ не е много доволна, когато корабите остават дълго на док. А пък тя, ако пожелае, може да направи живота

на митничаря съвсем непоносим. — Той изразително вдигна очи към небето. — Боже всемогъщи! На колко хора трябва да угодя! На капитана, на екипажа, на медиците, на „Саксуел“ и най-сетне — и то съвсем не на последно място — на собствената си жена! Ще захвърля всичко и ще се смотая нейде по-далеч!

— От моя страна няма да имаш пречки. Но има още един човек, от когото зависи решението — Респолд. Той не е завършил предварителното разследване.

Хари си тръгна, а Галерс и Рода Ту се върнаха в каютата. Асистентката дотътри количката до самата койка и започна да разсъблича девойката. Деби гледаше медиците с подпухнали от сълзи очи.

— Не се бойте — опита се да я успокои Марк. — Ще се помъчим да ви излекуваме. Може би ще ви заболи, но то е във ваша полза. Това е необходимо, за да ви освободим от всичко, което се е трупало с години и се е изтръгнало наволя в най-неподходящия момент. Ще ви изпратим в болница.

Галерс съзнателно пропусна думата „психиатрична“, защото тя плашеше пациентите дори в тази на пръв поглед просветена епоха.

Рода направи още едно изследване на кръвта, а докторът закрепил чувствителния елемент на електроенцефалограма към главата на девойката и го омота с жиците, за да не може да го свали, без да иска.

— Моля ви, не пускайте татко тук, да не ме види гола — с жален глас помоли Деби.

Галерс ѝ обеща и реши по-късно да провери характерните особености на религията на ремоитите. Подобна скромност днес можеше да се срещне само у психопатките. Девойката обаче изглеждаше съвсем здрава и причината за молбата ѝ би могла да бъде само ненормалното възпитание, получено на Мелвил.

Рода активизира електромагнитната ключалка на вратата, а през това време Галерс прикрепил към тялото на пациентката си два малки плоски диска: един малко по-горе от сърцето, друг на корема ѝ. Те бяха свързани с количката с жици.

— Този датчик регистрира сърцебиенето, а този — мускулната активност — обясни ѝ той.

— Какво смятате да правите? — малко уплашено го попита девойката, като спря да плаче.

Марк пое от ръцете на Рода спринцовка.

— Тук има десет кубика азефин и десет глюкоза. Смятам да ви направя мускулна инжекция, която много бързо ще подейства на нервната ви система на психосоматично, тоест на подсъзнателно ниво. Тя ще освободи... трябва да освободи всички странични ефекти от неотдавнашните събития. Колкото и мъчително да е за вас, това освобождаване ще ви донесе огромна полза. След като експлозията на вашата активност угасне от само себе си, ще ви стане безкрайно по-добре. И за в бъдеще няма да се страхувате от потиснатите в подсъзнанието ви тъжни спомени.

— Ами ако откажа това лечение? — попита девойката с треперещ глас.

— Мис Евърлейк, нямам намерение да ограничавам свободната ви воля. И не искам да ви заблуждавам, че ще ви стане много по-добре. Не споря — азефинът е ново средство. Но е преминал пет години лабораторна проверка и от три години се прилага в медицината. Аз самият няколко пъти съм го ползвал при лечението на свои пациенти. И мога да твърдя, че действието му е абсолютно предсказуемо.

— Добре, докторе, вярвам ви.

Галерс ѝ направи инжекцията и каза:

— Сега бъдете силна. Не се опитвайте да сдържате поривите на тялото си. Ако ви се прииска да говорите — говорете. Възможно е да откриете, че казвате неща, които не са предназначени за чужди уши и които преди не сте осъзнавали. Нека не ви смуцава нашето присъствие. Нито една дума няма да излезе извън тези стени. Нито пък отношението ни към вас ще се промени.

Тя се облещи.

— Защо не ме предупредихте веднага?

— Тогава щяхте ли да се съгласите? Хората се страхуват от вулкана, който се крие в подсъзнанието им. Страхуват се от самите себе си. Сигурно някъде дълбоко в душата си се смятат за лоши и не искат друг да разбере това. Твърде глупаво отношение към самите себе си. Никой не е изцяло ангел или дявол. Във всеки от нас има частица от всичко, което е присъщо на цялата Земя. И няма нищо лошо честно да си го признаем. А когато сами отказваме да разкрием нещо, то се изтръгва от нас против волята ни и може да ни смаже физически или умствено.

Той взе друга спринцовка.

— Вижте. Тук се намира противоотровата. Действието на азефина ще бъде тутакси неутрализирано. Само една ваша дума — и ще ви направя инжекция. Както искате. Може би сте съгласна да живеете и занапред със скрита в психиката ви бомба със закъснител, разчитайки, че никога няма да избухне? Решавайте.

Девојката нерешително прехапа устни.

— Повярвайте ми, Деби, не ще кажете нито една дума, която вече да не съм чувал от пациентите си. Затова пък ще се очистите от всички токсични за психиката ви елементи, които са се натрупали в нея напоследък. Нещо повече, през цялото време ще знаете какво говорите и щом поискате, ще ви инжектирам противоотровата.

Тя мълчеше и гледаше безпомощно спринцовката. Марк приближи и се приготви да ѝ направи инжекцията, но девојката бутна ръката му.

— Няма нужда. Съгласна съм.

— Благодаря, Деби.

Галерс се обърна да остави спринцовката и срещна погледа на Рода. Гледаше го с упрек. Да, той постъпи не съвсем етично. Трябваше да действа строго по инструкциите. А Марк разказа на девојката само че азефинът по някакъв чудодееен начин ще разкрепости психиката ѝ. Но опитът му подсказваше, че не е необходимо да се казва цялата истина на онзи, който има нужда от него. На Дебора Евърлейк инжекцията беше крайно необходима. Въпреки всичко той трябваше да я направи.

Галерс излезе в коридора и прочете личния картон на девојката, който Рода беше изнамерила в корабния архив. Нямаше нищо за никакви болести в миналото, а най-главното — пишеше, че сърцето ѝ е съвсем здраво. Впрочем щом то бе издържало неотдавнашния загадъчен пристъп, би трябвало да понесе и силното, но кратковременно претоварване вследствие на азефина.

Марк седна до автодиагностика и с едното око следеше стрелките, а другото не откъсваше от пациентката. Действието на азефина започна да се проявява точно три минути след инжекцията.

Отначало по голото тяло на девојката премина тръпка. Тя тревожно погледна доктора. Марк се усмихна. Девојката се опита да му се усмихне в отговор, но по тялото ѝ премина втора вълна,

изтривайки начеващата усмивка от лицето ѝ, както морската вълна отмива пясъчен замък. Настъпи втора пауза, по-къса от предишната, след което дойде още една, този път по-силна вълна от тръпки.

— Отпуснете се — заповяда докторът. — Помъчете се да не се противите. Представете си, че се плъзгате върху дъска по приборя и тялото ви е на гребена на вълната.

Само не допускате вълната да ви събори от дъската и да ви удави в бездната, добави той наум. Там, където всичко е тихо и е покрито с буйна зеленина, където ще се носите мирно по течението и няма да има никакви житейски превратности...

Точно тук се криеше опасността от азефина. Девојката можеше да не издържи и да се скрие в най-дълбокото ъгълче на личността си, в такива тъмни дълбини на подсъзнанието, откъдето вече никой, дори самата тя няма да бъде в състояние да се изтръгне.

Ето защо той следеше толкова внимателно показанията на уредите. Ако някои параметри се доближиха до критичния праг, ще се наложи да ѝ даде противоотровата. И то незабавно. В противен случай тя може да се вкамени и да си остане в такова състояние, глуха към гласовете и докосванията отвън. Тогава ще я закарат в някой санаториум на Земята, където ще я подложат на дълъг курс на лечение. След него в края на краищата тя ще заприлича до известна степен на девојката, която първоначално е била, и дори не е изключено изцяло да оздравее. Но е възможен и друг изход — да си остане в подобен на смърт транс, неспособна да помръдне нито един от външните си органи, докато не откажат и вътрешните.

Такава беше опасността от недостатъчно квалифицираното прилагане на азефина. И въпреки това Галерс рискува, защото беше уверен в себе си, защото имаше възможност своевременно да се намеси в процесите, извършващи се в нейния организъм. Най-главното, той се страхуваше от баща ѝ, който можеше да даде заповед „Кралят на елфите“ да излети, преди да завърши лечението. А това щеше да означава, че тя е изгубена. Изгубена и за самата себе си, и (той беше принуден да си признае) за него. Ето защо погледът, с който Марк следеше всяко движение на девојката, не беше само професионален. В този момент го интересуваше пулсирането, започнало в коремната област и разпространяващо се по цялото тяло като кръгове от хвърлен във водата камък.

След няколко секунди започнаха сериозни конвулсии и стрелката на един от уредите се стрелна като ракета към критичния праг. Бедрата ѝ се разлюляха, конвулсивно треперейки. Лицето ѝ се изкриви сякаш от мъчителна болка, главата ѝ се мятеше по възглавницата. Това показваше каква страхотна борба се води вътре в организма ѝ и колко ѝ е тежко да превъзмогне чувството на страх и срам от голото си тяло.

Галерс се досети за това и даде знак на Рода да хвърли един чаршаф върху девойката.

— Не бива да се борите, Деби — молеше пациентката си. — Вие просто подлагате организма си на ненужно износване, изгаряте азефина и не му давате възможност да изпълни предназначението си. Отстъпете!

— А според вас какво се опитвам да правя? — изплака тя.

— Само ви се струва, че отстъпвате, а в действителност се противите. Отпуснете се. Това ще подпомогне действието на препарата. Не ни обръщайте внимание. Ние не сме ви съдии.

— Ще се опитам.

Но стрелката си оставаше на същото място, в твърде опасна зона.

— Деби, ще се обърна с гръб към вас и ще наблюдавам уредите. Искате ли?

Девойката кимна. Само секунда след като лекарят се обърна, тя извика, сетне още веднъж и още веднъж. Стрелката бързо запълзя надолу. Марк се усмихна. Първата фаза завърши. Скоро стрелката отново ще запълзи към опасната зона, ще настъпи нов стадий на борбата и ако девойката пак победи, ще се върне тържествуващо в средата на скалата.

Така и стана. Известно време Деби лежа неподвижно, дишаше тежко и простенваше. После се разрида, и то така, както никога преди. Галерс слушаше мълчаливо, само от време на време вмъкваше някоя дума, за да ѝ напомни за изчезналия. И всеки път бе възнаграждаван с нов взрив от ридания, което много го задоволяваше. Докрай ще изстиска този печален епизод. В него обаче се надигна вълна от ревност към този човек, чието тайнствено изчезване бе станало причина за толкова силна психологическа травма.

След малко Галерс инструктира Рода какво да прави по-нататък, а самият той започна да преглежда Деби за някакви увреждания. Тя покорно му се подчини, но очите ѝ бяха затворени, сякаш девойката не

искаше да срещне погледа му. Той я погали по рамото и я попита дали иска успокоително, за да заспи.

— Най-странното е — едва изрече Деби, — че аз наистина се чувствам отпочинала, сякаш този... как го нарекохте... азефин ми е помогнал. Май ще заспя много лесно. И няма да ме мъчат кошмари.

— Тук медицината няма нищо общо — отвърна Галерс. — Вие сама извършихте всичко. Инжекцията просто помогна да излезе навън онова, което трябваше да излезе.

Той оправи чаршафа под брадата ѝ.

— Ще изпратя сестра да стои при вас, докато се събудите. Нали нямате нищо против?

Девојката сънено се усмихна.

— И никой няма да ме буди, нали?

— Никой.

Дори баща ѝ, капитанът на звездолета — закле се Марк пред себе си.

— Приятни сънища.

Той тихо притвори вратата и като пъхна ръце дълбоко в джобовете на престилката си, закрачи бавно към радиорубката. По пътя го срещна Респолд. Очите на детектива блестяха.

— Има новини, Марк! Радарът на спътник №5 току-що предаде съобщение, че преди два часа е бил регистриран предмет колкото спасителната лодка на „Кралят на елфите“, който влязъл в земната атмосфера. Точно когато — според нашите предположения — е изчезнал Клактън.

Лицето на Галерс веднага стана сериозно.

— И какво?

— Врязала се е в атмосферата с такава скорост, че е избухнала като болид. Което не е успяло да изгори, е паднало в Тихия океан.

* * *

Марк стоеше на изходната рампа на концерна „Саксуел Стелър“. Всичко, което му бе позволено да вземе със себе си на борда на „Кралят на елфите“, се помещаваше в два големи куфара. Малко подалеч Рода Ту се прощаваше с приятелите си. До него стигаха

откъслеци от разговора, който му се стори твърде забавен: една приятелка ѝ разказваше как може да си хване мъж на Уиндънули. Съветът не беше лош, макар че самата тя и досега не си беше хванала никого.

— Що се отнася до мен, миличка, аз по-добре да си остана тук, в цивилизования свят, и да се опитам да направя нещо по въпроса на това място. В краен случай ще си издействам разрешение за бигамия. Съществува вероятност, нали, мъжът да ме направи първа жена и...

Доближи се Респолд и Галерс не чу края на разговора.

— Знаете ли, Марк — започна той без предисловие, — отхвърлиха заявлението ми за преместване. Не ще дойда с вас на „Кралят на елфите“. Затова ви моля да направите услуга не само лично на мен, а и на цялото човечество, като наблюдавате...

— Какво?

— Каютата на Деби Евърлейк не е единственото място на кораба, което е просмукано с миризмата на риба. Целият „Кралят на елфите“ изисква прецизно оглеждане, но началството не ми даде разрешение. Сметнаха, че не съм успял да открия поне някаква мъничка улика, която да оправдае използването на наркотика на истината. Началството е убедено, че Клактън се е самоубил в момент на умопомрачение, и ми предлага да забравя за случая. Ала аз не мога да оставя това така и ви моля с едно око да наблюдавате семейство Евърлейк.

— Не е толкова трудно.

— Има си хас! Та нали всичките ви мисли са изпълнени с Деби! Разбира се, тя е необикновено красива девойка, но е малко кльоцава... Пък и как ли ще се задържи месце по тези нежни кости, щом баща ѝ я изпепелява с всеки свой поглед?

В това време обявиха, че всъдеходът за „Кралят на елфите“ е готов в шлюз №6. Галерс стисна ръката на Респолд.

— Съгласен съм с вас. В инцидента с Клактън нещата съвсем не са толкова ясни. Това е другата причина да поискам да ме вземат на кораба на Евърлейк.

Респолд се намръщи.

— Досещам се, че ви подтиква не само професионалният интерес. И все пак кажете ми откровено — какво е мнението ви за пристъпа на девойката?

— Здравето ѝ е наред, ако може да се каже така за човек, чието съдържание на захар в кръвта пада далеч под нормата, щом престане да консумира сладки неща и богати на въглехидрати храни за двамина. Съветвах се с няколко специалисти, но ситуацията не ми се проясни особено. Нещо — някакъв незнаен за нас фактор, кара съдържанието на захар в кръвта ѝ да пада, въпреки че всичките ѝ органи, проверени от нас, функционират напълно нормално. Както и предполагам, установихме, че конвулсиите и вцепенението ѝ не са предизвикани от адреналинов шок. Да, в кръвта се оказва известно количество адреналин, но недостатъчно, за да стане причина за подобно състояние. Нещо повече, тя дойде на себе си и се оживи много по-бързо, отколкото можех да предположа. Вероятно е имала епилептичен припадък.

— А това отговаря ли на ниското съдържание на захар в кръвта?

— Е, конвулсиите и вцепенението често са резултат от излишък на инсулин. Но в нашия случай нямаше нищо подобно. Жлезите на Деби изработват нормално количество инсулин. Нали разбирате, работата на жлезите с вътрешна секреция зависи от много фактори. Например от общото състояние на организма, от...

— Хайде, докторе — дръпна го за ръкава Рода, минавайки оттам. — Ще закъснеем.

Марк си взе довиждане с детектива и след петнадесет минути бяха на борда на „Кралят на елфите“. Рода отиде в пътническото отделение, защото вече не беше асистентка. А Марк се настани в каютата, където освен нещо щеше да живее и първият помощник-капитан. Сетне, подчинявайки се на заповедта по селектора, премина в стартовата зала, където го закопчаха за креслото за времето на максимално ускорение. След десет минути отиде в малката килия, която щеше да бъде лекарският му кабинет.

Корабът увеличаваше скоростта и вече бе на около четиридесет светлинни години от Слънцето и на четиридесет и пет от местоназначението си — планетата Уиндънули в системата на Делта Воловар. През следващия половин час той щеше да извърши втори преход и да се окаже на разстояние около половин светлинна година от тази звезда. Още едно преобразуване на координатите в подпространството ще го изведе на пет трилиона мили от целта, след което неговите приличащи на кенгурови скокове ще се сменят със

скоковете на бълха, а с приближаването му до Уиндънули амплитудата им ще намалява все повече. Последната част от пътя корабът ще извърши в обикновеното пространство и ще остане в него, докато тръгне за следващото си местоназначение.

Тъй като нямаше кой знае колко неща, които да разтоварват на планетата, целият екипаж остана на борда. На прощаване Галерс целуна Рода и искрено ѝ пожела да си намери добър мъж.

— А защо не пожелахте вие да станете този мъж, Марк? — изхлипа девойката. — Тогава нямаше да ми се налага да отивам на това забравено от Бога място.

— Много съжалявам — смутено изрече той. — Честна дума! Ти ще бъдеш много добра съпруга. Завиждам на мъжа ти. Просто не съм влюбен в теб...

За пръв път, откакто се познаваха, тя даде воля на темперамента си.

— Любов! Как можете да бъдете такъв романтичен глупак! Ако ми бяхте дали възможност, щях да ви накарам да се влюбите в мен!

Рода си тръгна, а Галерс мигаше на парцали, мислейки, че най-вероятно тя е права и той за пореден път е изпуснал една много желана жена. Когато големите ѝ черни очи гневно проблеснаха, а устните ѝ се свиха в презрителна гримаса, Марк усети такъв огън в нея, който би му харесал. Но защо толкова дълго е чакала? Ако това обяснение беше направено на Луната, преди Деби да се появи, той сигурно щеше да ѝ предложи да стане негова жена.

Макгауън, първият помощник, му предложи цигара.

— Защо сте толкова блед, приятелю?

— Защото за стотен път се убедих, че щом опознаеш истински един човек, тутакси го губиш. Или заминава, или умира, или нещо друго му се случва.

— Ама пък и вие... Тази Рода е много съблазнителна. Признайте си, имало ли е нещо между вас?

— Не. Можех да спечеля благосклонността ѝ, но убежденията ми — малко хора ги споделят в съвременния свят! — не ми позволиха да го направя. Първо, съотношението, при което на три жени се пада един мъж, много облекчава живота на този мъж. Невъзможно е да подадеш в съда молба за развод поради съпругеска невярност, ако не си член на узаконена секта, която официално забранява това. Пък и моята психика

е такава — жената, за да ми хареса, трябва да ме обожава. Може би това звучи самонадеяно, но съм такъв и нищо не мога да направя. Само така във взаимоотношенията се появява нежност, което не става при случайните срещи.

Макгауън пусна колелце дим.

— Но ако съм разбрал правилно, Рода ви обича.

— Да, обаче беше моя помощничка. Не можех да позволя в живота ни да се намеси нещо лично, защото щеше да се отрази на работата. Нали разбирате, търкания различава... Щеше да започне да иска от мен неща, които не съм склонен да изпълня. С една дума, щеше да се държи така, сякаш сме мъж и жена.

— А пък аз много съжалявам, че не съм срещнал Рода по-рано — призна Макгауън. — Щеше да ми е приятно да пофлиртувам с нея. Жизнената ми енергия не е изхабена с много жени — животът на астронавта е самотен и суров. Между другото не ме смятайте за твърде любопитен, но какви са намеренията ви спрямо дъщерята на капитана?

— Искам да установя причината за заболяването ѝ.

— Неправилно ме разбрахте, докторе. Имах предвид вашия очевиден и съвсем не единствено професионален интерес. Прекрасно разбирате, че в нашия свят можеш да постигнеш повишение само чрез брак, нали така? А не ще се ожените за нея, ако не споделите култа към Ремо. Обърнахте ли внимание на дебелия златен пръстен на средния пръст на лявата ѝ ръка с изображение на триъгълен щит, който отразява хвърлено копие? Това е халката на девственица. Девојката го носи до сватбата си. Тогава го сменя, като го разкопчава по специален начин, и го надява на пръста на съпруга си. От този момент нататък тя принадлежи на него и единствено на него. Тържеството след това е просто разгласяване на случилото се. Разбира се, възрастните вдигат гюрултия, ако младите не са се посъветвали с тях и не са измолили разрешение, но една решителна двойка може да мине и без тяхната благословия.

— На Луната прочетох всичко, което имаше в тамошната библиотека — каза Галерс, — обаче не съм срещнал описанието на този обичай. Може би ще ми разкажете това, което не зная.

Макгауън беше приказлив, а капитанът не му даваше възможност за словоизлияния. Сега, когато се сдобил с благодарен слушател, той с удоволствие наваксваше изпуснатото.

Много от чулото беше вече известно на Галерс. Култът се зародил в едно малко градче в Оптима — държава, възникнала след рекултивирането на пустинята Гоби преди неколкостотин години. Ремо и последователите му се обявили против либералния морал на обществото от онази епоха и организирали малка, но тясно сплотена група от религиозни фанатици. След като открили обаче, че губят мнозина от младите си привърженици заради безбройните изкушения, които ги дебнели във от клана, последователите на култа емигрирали на Мелвил. Там имали възможност да насадят собствения си морал у своите деца. В това им помагали заимстваните от индуизма вярвания, според които строгото спазване на моралните норми в този живот ще ги избави от следващи прераждания в по-нисши форми.

— Забелязахте ли, че носят само бели дрехи и не подстригват косите си? Имат и други особености. Например никога не лъжат.

— Никога?

— Е, почти никога — усмихна се помощник-капитанът. — При тях има абсолютна моногамия. Причина за разпадането на брака може да бъде само смъртта на единия от съпрузите. Дори съпругеската невярност не е основание за разкъсване на брачните вериги. „Провинилият се“ е длъжен една година да се облича само в черно в знак на раскаяние за простъпката си. Те изглежда не прибъгват до старомодната дума „грех“. Изменилият няма право да съжителства с половинката си през същата тази година. В края на срока, ако поведението му е било безупречно, той получава правото да се облича отново в бяло и теоретично става пак безгрешен, както е бил преди. Разбира се, това утежнява живота на невинния партньор, който също е принуден да спазва въздържание.

— Системата може и да не е толкова лоша — отбеляза Галерс. — Съпрузите трябва добре да се пазят, за да не си навлекат взаимно неприятности. Това е система на дублирана проверка.

— Не съм се замислял. Между другото те имат още множество различни икономически, социални и религиозни мерки, които използват за принуждение и наказание. Например никога не бият децата си, като вместо това създават „атмосфера на порицание“, която навсякъде заобикаля детето. Не богохулстват. Притежават някои лични вещи, например облекло и книги, но повечето от доходите си внасят в хазната на общината. Това е основната причина, която кара мъжете

ремоити да заминават в Космоса. Там могат да спечелят за общината повече, отколкото вкъщи. Освен това ремоитите нямат промишлена база за произвеждане на подмладяваща ваксина и за да се сдобият с достатъчно пари за нея, на младите мъже се налага да подписват договори с космическите компании. Само можете да им съчувствате, докторе. Защото и вие ще трябва да отпишете част от живота си в полза на „Саксуел“, нали?

— Да, предстои ми да чакам свободата си още пет години, единадесет месеца и десет дни.

— Доктор Джинас също беше по договор. Оставаше му само един месец. А той взе, че потъна. Какъв нелеп край. Беше добър момък. Видях всичко, но с нищо не можех да му помогна.

— Какво стана с него?

— Наблюдавах от брега ремоитите, които бяха до пояс във водата на езерото. Подлагаха се на очистващ обред. Докторът плаваше в лодката си съвсем до тях, колкото една ръка разстояние, без да им обръща никакво внимание. Събираше вода в малки шишенца и ги запушваше. За какво му бяха — не знам. И досега не е известно.

— Направена ли е проверка на пробите?

— Когато лодката се обърна, и те потънаха. Не успяха да ги намерят.

Галерс се намръщи.

— Защо ли се е обърнала? И защо той е потънал там, където водата е била едва до кръста?

— Да, много глупаво... Всички наблюдавахме коронацията на Езерната дева — между другото това беше Деби, — когато чухме вик. Обърнахме се и видяхме, че лодката се е наклонила и Джинас пада във водата. Главата му веднага се скри и той повече не се появи на повърхността. Тутакси започнахме да претърсваме дъното и намерихме тялото в най-дълбоката част на езерото.

— Какво беше заключението на следствието?

— Самоубил се, като избрал толкова глупав и мъчителен начин. Трябвало е да плува под водата колкото се може по-далеч от тълпата и в най-дълбокото място.

— Кой влизаше в комисията по разследването?

— Старейшините на ремоитите и естествено агент от „Саксуел“.

— Вие бяхте ли свидетел?

— Разбира се. Но не можах да кажа нещо съществено, тъй като почти нищо не видях. По-голямата част от гледката ми закриваше тълпата ремоити. Мнозина се хвърлиха да спасяват Джинас.

— И на това плитко място не са намерили бутилките?

— Не. Изказа се предположение, че при опитите да го спасят са ги изтикали на по-дълбокото.

Макгауън направи пауза. Галерс се досещаше по израза на лицето му, че иска да каже още нещо, но не знае откъде да започне.

— Чуйте, докторе — реши се най-сетне помощник-капитанът. — Вие не сте лош момък. Разбрах го още на Луната. И други неща разбрах, пък и не само аз. На всички е ясно — влюбен сте до уши в Деби Евърлейк. Естествено и капитанът го знае. Наистина отношението му към вас не се е променило, но то е просто защото той не може да стане по-суров и по-недружелюбен, отколкото е. И освен това за нищо на света няма да покаже, че са го завладели някакви нови чувства. Но не отделя очи от вас... Впрочем исках да ви кажа съвсем друго. Деби е дяволски красива девойка, нали? Не ви ли учудва, че екипажът я избягва?

Марк отвори уста от изумление.

— Ако наистина е тъй... Аз съм тук съвсем отскоро, за да го забележа... Пък и защо ще са длъжни да се влачат подире ѝ? Та тя е дъщеря на капитана!

Макгауън се ухили.

— Трудно е дори да си представи човек: на борда има красива девойка, а двадесет мъже, лишени за дълъг период от женска компания, не ѝ обръщат никакво внимание! Нещо повече — дори не разговарят с нея. А дори и да разговарят, то на известно разстояние.

Марк почервения и стисна юмруци.

— Не исках да ви обидя, докторе. Просто излагам фактите. Вие не забелязвате нищо, а аз бих желал да ви помогна.

— Карайте.

— И тъй, докторе, честно казано, Деби... вони... о, какъв темперамент! Спомнете си: асистентката ви откри миризмата на риба. Ако ни попитате, ние ще ви кажем, че от каютата на Деби винаги се носи рязка неприятна миризма на риба, а от нея самата буквално вони на треска. Можеш да полудееш... Казвам ви го във ваш интерес.

Галерс отпусна юмруците си.

— Разбирам ви. Но не ми става по-леко.

— Че защо толкова се впрягате? Ако тя си счупи крака и аз ви го кажа, няма ще се ядосате на мен? Просто с нея става нещо нередно, вследствие на което от нея вони на риба. Нима тя е виновна? Боже всемогъщи, няма трябва да ви го обяснявам, докторе?

— Но това ме засяга лично!

— Разбирам ви. И именно затова започнах разговора. Знаете ли, Деби не е единствената. Подушете и ще разберете, че същата миризма се носи и от капитана.

— Какво?

— Според думите на онези, които го познават отдавна, от него вони години наред.

Очите на Галерс заблестяха.

— Колко отдавна... боледува от това Деби?

— За пръв път го забелязах... ъ-ъ... някъде преди около два и половина месеца.

— Значи така!

— Какво има? — на свой ред се учуди Макгауън.

— Сега-засега не мога да установя нищо определено. Кажете ми, Мак, каква беше Деби преди това?

— За нищо на света не бихте я познали. Толкова ярка, весела, закачлива... Не позволяваше никакви волности на мъжете, но с удоволствие играеше ролята на тяхна по-малка сестра. И което е най-поразително, повечето членове на екипажа се отнасяха точно така към нея. Естествено от време на време някой лудетина не издържаше, но ние бързо го вкарвахме в правия път.

— А как се държеше тя в присъствието на баща си?

— Не изглеждаше много щастлива. Вие самият вече сте сте убедил, че той е в състояние да угаси дори Слънцето. Но преди поне разговаряше с нея. А сега никога не остават насаме, предпочита да контактува единствено по корабния интерком. И никога не яде заедно с дъщеря си.

В ума на Галерс се мярна догадка.

— Почакайте! Ами Пит Клактън? Това май не го е тревожело особено. Според показанията на Деби и баща ѝ тъкмо когато е започнал припадъкът ѝ, Пит е молил Евърлейк за ръката на дъщеря му.

Нима това, което ми разказахте, не го е безпокояло? Или и той като мен е имал лошо обоняние?

Макгауън се усмихна, канейки се да пусне шегичка, но сетне произнесе съвсем сериозно:

— Не, обонянieto му си беше съвсем наред. Само че в конкретния случай той беше абсолютно сляп. Пък и не можеше да бъде другояче — от него се носеше същата ужасна воня!

Прозвуча сигналът на интеркома. Макгауън стана.

— Викат ме. Довиждане, докторе.

* * *

Марк дълго бродеше по коридорите на звездолета, мрачно гледайки в краката си. Най-накрая спря, вдигна глава и остана поразен, че краката му несъзнателно са го отвели именно тук. Разбира се, бе по-добре да си тръгне, но той предпазливо почука на вратата на каютата. Отговор не последва.

— Деби? — тихо повика Марк.

Вратата се откряна. Вътре беше тъмно, обаче той можеше да различи бялата рокля и по-тъмния овал на лицето ѝ.

Гласът на девойката бе тих и печален.

— Какво искате?

— Може ли да си поговорим?

Стори му се, че тя неочаквано затаи дъх.

— За какво?

— Не се правете на учудена. Много добре знаете, че вече няколко пъти се опитвах да говоря с вас насаме. Но вие ме избягвате. От дружелюбността ви не остана нито следа. Нещо се е случило. И то никак не ми харесва. Точно за това искам да си поговорим.

— Не! Няма за какво да говорим.

Вратата бавно се затваряше.

— Почакайте! Обяснете ми поне защо сте се изолирала от всички? Защо сте се затворила в себе си? Какво лошо съм ви направил?

Вратата продължаваше да се затваря. Той пхна ръка в процепа и се помоли:

— Помните ли, Деби, „Пелеас и Мелизанда“? Помните ли какво казва Голад на Мелизанда? „Къде е пръстенът, който сложих на пръста ти? Знак за нашата женитба! Къде е?“

И преди девойката да успее да отговори, той я хвана за ръката и я измъкна на светло.

— Къде е пръстенът? Къде е пръстенът ви на девственица, Деби? Защо го няма на ръката ви? Какво е станало с него? На кого сте го дала?

Девойката тихо извика и се опита да измъкне ръката си. Галерс я задържа.

— Сега ще ме пуснете ли вътре?

— На баща ми няма да му хареса.

— Той няма да разбере. Разчитайте на мен, Деби. Няма от какво да се страхувате. И с пръст не ще ви докосна.

— Както и никой друг — внезапно рязко проговори девойката, сетне смекчи тона си. — Добре, влизайте.

Галерс се вмъкна в каютата и затвори вратата. Опипом намери ключа за осветлението и го включи. Сетне сложи ръце върху раменете ѝ и забеляза, че от докосването му девойката се стегна и обърна глава настрана.

— Не се бойте, че ще предизвикате у мен неприязън — нежно ѝ каза Марк.

Тя продължи да стои с обърната глава.

— Разбирам, че едва ли ще ви причиня безпокойство — прошепна Деби. — Но толкова съм свикнала да ме избягват всички, че поневоля се чувствам неловко в присъствието на когото и да било. Естествено, ясно ми е защо не постъпвате като останалите. Ако нямахте този недостатък, щяхте да бъдете като тях и да се шегувате по мой адрес зад гърба ми.

Галерс повдигна главата ѝ за брадичката.

— Не мислете за това. Действително ми е необходимо да узная нещо от вас. Хващам се на бас, Деби, че ако тялото на Пит не беше изгоряло, а лодката му намереха някъде из Тихия океан, на пръста му щяха да открият масивна златна халка. А на нея — триъгълен щит, отбиващ летящо копие. Прав ли съм?

— Да. Но щом като ви е било известно, защо не ме попитахте преди, на следствието?

— За този обред ми разказа Макгауън само преди няколко минути. И тогава си спомних, че на пръста ви не видях халка. Не беше трудно да предположа, че най-вероятно сте я сложили на пръста на Клактън. А тъй като годежът не е бил обявен, значи е станало непосредствено преди изчезването му. Така ли е?

И без това бледото лице на девойката пребледня още повече.

— Да, ние се обичахме. И не можехме да чакаме връщането ни в Мелвил. Пит ми направи предложение, когато веднъж в каютата ми гледахме касетата с „Пелеас и Мелизанда“. Внезапно влезе баща ми и страшно се възмути. Заяви, че Пит няма да ме види, преди да се върнем на земята на Ремо. Настояваше да си взема пръстена обратно и да го пазя, докато не получим разрешение от старейшините.

На Галерс му беше много трудно да си представи суровия и невъзмутим Евърлейк в ролята на развълнуван и възмутен родител.

— Защо мълчахте на следствието, а сега толкова спокойно ми разказвате това?

— Тогава не ме питаха. Ако ме бяха попитали, щях да им кажа истината. Ние, ремоитите, никога не лъжем. Но татко реши, че всичко ще е по-просто, ако не споменаваме за скандала. Той каза, че у детектива Респолд могат да се появят най-различни необосновани подозрения и ще ни причини големи неприятности... С вас е друго. Вие ми зададохте пряк въпрос. Бих могла да не ви отговоря. Но предпочетох да кажа истината.

Галерс пусна ръката ѝ.

— Защо?

Девойката се обърна настрана. Гласът ѝ звучеше глухо.

— Защото съм толкова самотна... Защото ми се иска да си приказвам с някого. И най-важното — защото не ме оставя усещането, че всеки момент ще се пръсна. Ако не правя нещо, за да намаля вътрешното напрежение — да говоря, да пея, да танцувам, да викам — каквото и да е, ще полудея. Това е най-ужасното. Всеки път, когато искам да направя нещо, не мога да се подчиня на импулса си, защото съм под непрекъснат контрол. Не съм в състояние да се освободя. А много, много искам!

Тя сложи ръка на корема си.

— То е някъде тук, това усещане — едновременно и желание за експлодиране, и невъзможност... Страхувам се... толкова се

страхувам...

Галерс внимателно гледаше девойката. Тя беше напрегната и много приличаше на баща си. Сложи ръка върху слабичкото рамо, момичето леко трепна, но не се дръпна.

— Вие криете много неща от мен — започна той мило. — Случило се е нещо извънредно, та Клактън да грабне спасителната лодка и презглава да се хвърли в земната атмосфера. И най-вероятно това нещо е станало тук. Какво е то? Не вярвам на Пит така да е подействало отсрочването на брака ви.

— Не зная! Откъде мога да зная? Пристъпът започна. Когато дойдох на себе си, Пит го нямаше в каютата. Баща ми го изпратил за помощ, а след това вече никой не го видя.

— Но вие, Деби, знаехте, че Пит не е бил на себе си от дълго време насам. Знаели сте, че е трябвало да премине на Луната задълбочена психосоматична проверка. В поведението му са се появили подозрително странни неща.

— Да, прав сте. Затова всички мислят, че се е самоубил. Но защо той би трябвало повече от мен да желае да се самоубие? Защото и Пит боледуваше от същото — каквото и да е то, — както и аз. В друго отношение не беше по-лош от останалите. Трябваше да премине тази проверка, понеже току-що бе прегърнал нашата вяра, а агентът на „Саксуел“ на Мелвил поиска да провери дали това не е вследствие на нарушено душевно равновесие. Общото мнение е, че е невероятно млад здравомислещ човек изведнъж да получи озарение и да пожелае да се присъедини към съвсем чужди нему хора, за да намери сред тях ново щастие.

— Ако пример за това сте вие и вашият баща — възрази Галерс, — едва ли може да се твърди, че ремоитите са щастливи хора. Наистина вече изобщо никъде няма щастливци... Клактън е един от онези, които са били във водата по време на празника! Заедно с другите ли беше кръстен?

Девойката кимна.

В главата на Галерс всичко се обърка. Сетне постепенно започна да се оформя картината на случилото се. Но все още нямаше никаква представа какво означава.

— Май след един месец ще кацнем на Мелвил, нали? И престоят ни ще бъде около седмица?

— Да. Тъкмо тогава ще се състои Празникът на жертвоприношението. Всички ремоити, дори астронавтите, се стремят да присъстват на него.

— Чуйте ме, Деби. Не искам да останете с впечатлението, че си пъхам носа във вашите работи от празно любопитство. Първо, аз съм лекар и се мъча да ви излекувам. Второ... мисля, че се досещате...

Той обърна девойката към себе си и очаквателно погледна в очите ѝ. Тя притвори ресници и плътно стисна устни.

— Дявол да го вземе, нима не се досещате, че ви обичам!

— Това е невъзможно! Та аз съм изгнила!

— Какви глупости говорите?!

Той я притисна в прегръдките си и я целуна. За миг устните ѝ се отвориха и се поддадоха, а тънките ѝ ръце обвиха врата му. Но изведнъж със сила го отблъсна, обърна се и изтри уста с тилната страна на дланта си. Лицето ѝ пак стана затворено и тъжно.

— Махайте се! — завика девойката. — Махайте се! И повече никога не се доближавайте до мен. Мразя ви! Мразя всички мъже! Дори Пит Клактън! Ала вас най-много!

Галерс протегна ръце към нея, но като видя отвращението върху лицето ѝ, рязко се обърна и излезе от каютата. Имаше чувството, че част от него остана там, зад затворената врата.

* * *

Мина един месец. „Кралят на елфите“ обиколи двадесет планети, като товареше различни стоки, пътници и поща. Докторът беше затрупан с работа. Във всеки пункт за кацане в представителствата на компанията „Саксуел“ го чакаха пациенти, които се налагаше да лекува, или образци от извънземни заболявания, а той като млад лекар трябваше да се интересува от тях.

Когато корабът беше в полет, Галерс продължаваше да наблюдава капитана и дъщеря му. Постепенно разбра, че казаното от Макгауън е истина — Евърлейк и Деби никога не оставаха заедно. Контактуваха само чрез интеркома. Освен това забеляза, че бащата на девойката съвсем не онзи лишен от емоции и привързаност човек, какъвто му

изглеждаше в началото. В живота му съществуваше страст, една-единствена — „Кралят на елфите“.

Когато капитанът даваше различни нареждания, свързани с поддържането на реда на кораба, върху лицето му се появяваше подобие на усмивка, очите му излъчваха топлина. Непрекъснато обикаляше и следеше всичко да бъде не само в прекрасно състояние, а и да няма нито пращинка върху уредите. Постоянно поемаше навигацията и пилотирането, а когато „Кралят на елфите“ се бавеше на планетите или спътниците им, нямаше търпение да се отправи в дълбокия Космос. По тази причина (във всеки случай така се струваше на Галерс) ставаше твърде раздразнителен, защото корабът прекарваше много повече време в доковете, отколкото в полет. Усвояването на подпространството скъси разстоянията между планетите.

„Кралят на елфите“ стигна до Мелвил строго по разписание и кацна сред ниски хълмове и множество езера, чиито брегове бяха обрасли с подобни на борове дървета. Каритополис, столицата на земята на Ремо, имаше население тридесет хиляди души, повечето от които живееха в дървени къщи като кибритени кутийки, с бели стени и червени керемидени покриви. Градът се намирал на брега на морски залив. От другата му страна се простирало обширно езеро с покрити с гори брегове. Точно в него се бе удавил доктор Джинас.

Галерс беше свободен от дежурство и смяташе да посети града, но отначало отиде в жилищния сектор на екипажа. Там откри нужния му човек — готвача. Извади тефтера си и изписа на лицето си строго професионален израз.

— Необходимо е да разбере каква храна харесват отделните членове на екипажа. Кой освен мис Евърлейк има специален порцион от шоколад и други сладки неща?

Готвачът нямаше търпение да слезе по-скоро от кораба.

— Например капитанът. Друг... Я чуйте, докторе, не можете ли да отложите това за друг път?

Галерс се разсмя.

— Естествено. Желая ви да прекарате добре.

Пъхна тефтерчето в джоба си, излезе от жилищния сектор и само след няколко минути вървеше по широката павирана улица на Каритополис. Сякаш на Празника на жертвоприношението се бяха събрали всички жители на земята на Ремо. Къщите бяха препълнени с

гости, на хълмовете около столицата като гъби бяха израснали палатки. Галерс рязко се открояваше с небесносинята си риза, розови панталони и златисти обувки от тълпата, цялата облечена в бяло. Беше недоволен от недосетливостта си. Трябваше да се облече по подходящ начин. Но сега вече е късно да направи каквото и да било.

Отначало Марк посети доктор Флакоу, с когото се запозна при карантинния преглед на кораба. Искаше да му зададе няколко въпроса относно заболяването на Деби. Но докторът се извини, че бърза, и му предложи да обсъдят това някой друг път. Боеше се да не закъснее за започването на церемонията.

— Дори никога да не сте чул за големия брой хора сред вашите съотечественици с ниско съдържание на захар в кръвта, какво можете да кажете за мириса на риба от устата им? — настояваше Галерс. — Забелязали ли сте го?

Доктор Флакоу беше същият висок, слабават и прекрасно владеещ се мъж като капитан Евърлейк. Той се изправи, стегна се и отряза:

— Никога!

Марк му благодари и си отиде, защото разбра, че докторът няма да му каже нищо. Ремонтите са твърде затворени. Смятат се за избран народ, на който за разлика от другите е достъпна светлината на истината. Въпросите и любопитството от странични хора предизвикват у тях единствено възмущение.

След това Галерс посети Джейсън Крам, представителя на „Саксуел“, и му зададе същите въпроси. Крам намръщи почернялото си чело и заяви, че не е чувал подобно нещо. Но това не означаваше нищо, защото контактите му с ремонтите бяха строго делови. Той обеща да ги наблюдава по-внимателно и се заинтересува от какво е предизвикано безпокойството на доктора. Галерс унило си призна, че и той самият иска да узнае точно това.

Връщайки се към кораба, Марк с труд си пробиваше път през навалищата от ремонти — Празникът на жертвоприношението беше в разгара си.

Това беше пищно зрелище, в което участваха огромен брой вярващи, изобразяващи гоненията и мъченичеството на Виктор Ремо. Някои така се предаваха на емоциите си, че припадаха или се търкаляха по земята, гърчейки се. Галерс за пръв път се сблъскваше с

фанатичната проява на дълбоки религиозни чувства. Изглеждаше му твърде неприятно. Ефектът още повече се засилваше, защото необузданото им поведение рязко контрастираше със смятаните за характерни качества на ремоитите — сдържаност, сериозност, предпазливост и подчертана официалност.

Марк най-сетне се добра до „Кралят на елфите“ и тутакси попита робота-пазач, къде се намират капитанът и дъщеря му. Оказа се, че и двамата не са напускали кораба. На Галерс това му се стори странно, защото посещаването на Празника на жертвоприношението се смяташе за задължително за всеки възрастен ремоит, който има възможност да отиде. Какво ли ги е накарало да се откажат да участват в празника?

Марк вдигна рамене и реши, че това е само една част от загадката, с която се беше сблъскал.

Пригответи в лабораторията шишенца за проби, почака да стане полунощ и преди да излезе от кораба, почука на каютата на Деби. Отвътре едва се чуваше мелодия от „Пелеас и Мелизанда“. Почука още веднъж. Вратата не се отвори.

На изхода Галерс неочаквано се сблъска с капитана. Евърлейк имаше унил и изтощен вид. Тракането на шишетата привлече вниманието му. Небрежно кимна в отговор на поздрава на Марк и буквално впи поглед в чантата му. Слизайки по стълбата, докторът усещаше върху гърба си пронизващия му поглед и напълно дойде на себе си едва на брега на езерото.

Взе една лодка, без да пита собственика ѝ, и загреба към широкия плаж, където преди половин час се беше провела грандиозната церемония на очистването. Марк видя края ѝ и разбра, че всички си отиват от плажа, за да продължат празника някъде другаде в града. Вече беше тъмно и той сметна, че никой няма да го види. Светлините на Каритополис твърде слабо осветяваха повърхността на езерото, а луната още не беше изгряла. Но дори и някой да го видеше, доколкото му бе известно, той не вършеше нищо непозволено.

Стигна до плиткото, където тълпата, извършваща обряда на очистването, би трябвало да е особено многолюдна. Галерс престана да гребе, отпусни шишенцата и започна да ги пълни с вода, като напрегнато се оглеждаше. Но беше тихо, само тук-там по водата преминаваха проблясващи вълнички от някой риба, плуваща близо до

повърхността. Въпреки това след като свърши с пълненето, Марк се наведе от лодката и се вгледа в тъмната вода. Нищо. Облекчено въздъхна и хвана веслата...

В същия миг нещо силно плясна по борда и лодката започна да се накланя. В първия момент Галерс се обърка и не разбра, че я теглят нанякъде, обаче сетне видя силуета на нещо подобно на клещи, обхванали едната ѝ страна. След тях от водата изплува голяма сфера, направена от незнайно вещество. Без да чака какво още ще изплува, Галерс стисна в ръка едно от запушените шишенца и падна по гръб във водата. В същия момент от сферата към него се насочи тънък светлинен лъч. Ако беше лазер, щеше да му пререже краката. Ефектът от лъча беше почти същият — краката му се схванаха.

След като падна по гръб във водата, Галерс тутакси се обърна по корем и се гмурна. Отплува под вода колкото можа по-далеч от лодката, извади главата си, напълни дробовете си с въздух и отново се гмурна, плувайки в противоположна от брега посока. Инстинктът го караше да плува към сушата, но нападателят му — който и да беше той — навярно точно това очакваше. Мъчеше се да се убеди, че ако не вдига шум, няма да го открият лесно в черната вода. Ала все му се струваше, че някой ще го хване за краката и ще го помъкне към дъното, където борбата ще бъде много кратка.

Като се вдигна пак над повърхността, Галерс бързо се огледа, но не видя нищо освен силуета на обърнатата лодка на фона на градските светлини. Сетне отново се гмурна и повтори тази маневра още няколко пъти, докато не излезе на брега, треперейки от умора и страх и плювайки вода, почти на половин километър от мястото, където падна в езерото.

Известно време седя под едно дърво, изчаквайки да се успокоят дишането и пулсът му, а сетне се помъкна към „Кралят на елфите“. Оттук имаше поне два километра до него. Лекият топъл пролетен вятър съвсем изсуши дрехите му, затова нямаше нужда да се преоблича и направо отиде в лабораторията. Искаше по-бързо да направи анализ на водата в шишенцето, което успя да спаси при бягството си.

Впрочем тази процедура беше практически безсмислена — Галерс дори не знаеше какво да търси. Пък и да знаеше, шансът да го открие още в първото шише беше почти равен на нула. Въпреки това

той беше длъжен да изследва прецизно донесената вода, за да намери някаква нишчица, за която би могъл да се захване.

За щастие на кораба имаше всичко необходимо. Микроскопът заедно с автодиагностика и още няколко уреда ще нарисуват цялостната картина и ще сортират полученните данни по отделни направления.

Галерс постави пробата в нишата, включи уредите и се замисли. Какво все пак се случи с него? Какво същество се опита да го замъкне във водата и най-вероятно да го убие? Защото точно това е станало с доктор Джинас, и то посред бял ден.

Внезапно го озари идея, той щракна с пръсти и почти закрещя:
— Защо не проверих по-рано?!

Изхвърча от лабораторията и се втурна към шлюза на резервния изход. Тъй като почти винаги шлюзовете бяха отворени, не срещна трудности при проверката на висящите там скафандри. Първите дванадесет го разочароваха. Но тринадесетият... Отначало му се стори сух като останалите, обаче едната обувка беше още влажна.

Точно това търсеше. Едната част от откритите от него факти започна да се намества към другата. Но до получаването на пълната картина имаше още много.

Някакъв твърд предмет се опря в гърба му, прекъсвайки мислите му. Марк се напрегна и застина, като чу познатия суров глас:

— Вие сте твърде съобразителен, Галерс. Смятам го за недостатък.

— Не е точно така. Ако бях по-съобразителен, щях да се досетя, че вие не притъпявате бдителността си, капитан Евърлейк.

— Вярно е. И вие би трябвало да осигурите собствената си безопасност.

Гласът на капитана беше твърд като дулото на пистолета, долепено до гърба на Галерс. В него обаче не се чувстваше дори намек за високомерие. Беше просто монотонен.

— Вървете в лабораторията. Дръжте ръцете си напред. Не си правете труд да викате за помощ — никой няма да ви чуе. Целият екипаж е в града.

А къде ли е Деби? — помисли си Марк. По кожата му запълзяха мравки, стомахът му се сви. Ами ако тя знае какво прави баща й? Може би дори му е помагала?

Тази мисъл беше непоносима за него и той тутакси я отхвърли. Сякаш прочел мислите му, капитанът изрече:

— Не се надявайте дъщеря ми да ви чуе. Каютата ѝ е далеч отгук, освен това тя слуша опера.

На Галерс му олекна. Сега му оставаше да се погрижи единствено да се измъкне жив от създалото се положение. Много добре!

Влязоха в лабораторията. Евърлейк затвори вратата. Марк продължаваше да върви, докато на пътя му не се изпречи масата в центъра на помещението. Без да пита дали може, бавно се обърна с лице към капитана. Той не възрази.

— Според мен използването на оръжие противоречи на принципите на вашата религия — спокойно изрече Галерс, сочейки дулото на автоматичния пистолет.

Сякаш леко вълнение премина по лицето на капитана.

— Избрах по-малката злина. И ако ми се наложи да убия, за да предотвратя по-голям грях, ще го направя.

— Пък аз не знаех, че съществува по-голям грях от убийството — с учудващо твърд глас произнесе Марк.

— Съществува. И нека да ме накажат тежко през следващия ми живот, но няма да позволя да ме опетнят в този.

— Значи вие сте убил Джинас? И Клактън?

Капитанът кимна.

— Както ще бъда принуден да убия и вас.

За пръв път в гласа му се появи намек за емоции.

— Велики боже, нямам никакъв избор!

— Защо да нямате? Днес вече не изпращат на електрическия стол. Ще ви настанят в болница, ще ви излекуват и ще ви пуснат.

— Болестта ми е неизлечима. И ви се кълна, че всичко, което извърших, беше в името на Деби — тя също не може да се излекува!

Кръвта се смъкна от лицето на Галерс. За да се задържи на крака, той се опря с ръце о масата.

— Какво искате да кажете?

Лицето на капитана стана безстрастно.

— Нямам намерение да ви кажа нищо друго. Ако вие, благодарение на някаква непостижима случайност, се спасите, ще ми

нанесете огромна вреда. Разбира се, ще опровергая това, което ви казах досега, но останалото няма да мога.

Галерс протегна ръка към автодиагностика, в който продължаваше да стои донесеното шишенце.

— Предполагам, анализът на водата ще покаже какво е търсел Джинас?

За миг по устните на капитана се плъзна усмивка.

— Точно затова ви доведох тук — със собствените си ръце да извадите шишето, като ме избавите от необходимостта да оставям своите отпечатъци върху него. Вземете го, излейте съдържанието му в канала, а след това извадете отпечатания анализ от машината.

Галерс бавно и неохотно пое шишето.

— Какво все пак би показал анализът? — попита той, без да се обръща.

— Най-вероятно нищо. Или може би... Правете това, което ви заповядах!

Марк искаше да се обърне бързо и да хвърли шишето в лицето на капитана, но една мисъл мина през ума му — това само щеше да ускори неизбежното, а на него определено не му се искаше да умира.

След като докторът свърши с шишето, капитанът махна с пистолета и му посочи вратата. Очевидно трябваше да върви пред Евърлейк. Къде — не беше трудно да се досети.

— Чуйте, капитане — започна Галерс. — Оставете тази работа. Досега успяхте да се измъкнете сух от водата. Е добре, ще убиете още неколцина. А вярата ви забранява...

— Вярата ми забранява много неща. — В гласа на Евърлейк се появи сърдита интонация. — Настъпва време, когато не трябва да се осланяш само на съвестта си. Налага се да избираш между два гряха. Аз направих избора си и никой — нито на Небето, нито в Преизподнята — не ще ме отклони от избрания път!

Галерс разбра, че това е краят.

Това, което в устата на друг човек би могло да бъде празно самохвалство, в устата на капитана беше тъжна констатация на факта.

Марк вдигна рамене и понечи да мине покрай Евърлейк. В същия момент вратата на лабораторията се отвори.

На прага застана Деби.

— Татко, чух гласове...

Като видя Марк, девойката спря като закована.

— Учудих се, че не отидохме в града — по-спокойно изрече тя.

— Връщай се в каютата си! — рязко заповяда Евърлейк. — И забрави какво си видяла тук!

Галерс отстъпи настрана, за да може девойката да види оръжието, насочено към него. Без да му обръща внимание обаче, тя приближи до баща си.

— Деби, върни се! Не разбираш какво правиш! — повиши тон капитанът и като махна към Марк с пистолета, добави: — Не се опитвай да избягаш, Галерс! Ще стрелям, предупреждавам те!

Продължавайки да не обръща внимание на това, което ставаше около нея, девойката се приближаваше към баща си като лунатик, без да сваля очи от него. Евърлейк бавно отстъпваше, докато не се опря в масата. В очите му се мярна отчаяние. Дъщеря му застана плътно до него.

— Татко, нима би могъл да убиеш? Ще можеш ли?

— Спри, Деби! — извика капитанът. — Не разбираш какво правиш с мен!

Внезапно той вдигна ръце, сякаш да се защити от удар. Деби го погледна разбиращо, но изведнъж извика, като че ли я заболя. Те се гледаха в очите, без да мигат, и дишаха тежко. Чертите на лицата им започнаха да се смекчават. Марк видя как устните на Деби подпухнаха от прилива на кръв, гърдите ѝ се повдигаха тежко...

Евърлейк тихо стенеше:

— Не... Не...

Пусна пистолета и прегърна девойката.

Галерс запази присъствие на духа и се спусна, подхващайки пистолета. Тикна дулото му в ребрата на капитана и каза високо:

— Евърлейк, не разбирам какво става тук, но ви съветвам да престанете веднага!

Баща и дъщеря не му обръщаха никакво внимание. Той повтори нареждането си. Никаква реакция. Тогава Галерс хвана пистолета за дулото и удари с дръжката му капитана по главата. Евърлейк дори не извика и тежко се отпусна на пода. Заедно с него се плъзна долу и девойката, без да разхлаби прегръдката си.

Галерс я откъсна от капитана и нямайки сили да сдържи отвращението си, я блъсна към стената. Сетне се наведе над баща ѝ, за

да прегледа раната на главата му, но трябваше да се изправи, за да отблъсне пак девойката. Разбра, че тя няма да престане, защото нещо неосъзнато я кара отвътре. Той я повали на пода и се опита да я върже с кабела от датчика на автодиагностика. Деби отчаяно го дереше и го хапеше и се наложи да я удари с длан в тила, а сетне с коляно под брадичката. Тя падна на колене и преди да успее да стане, беше вързана здраво. Галерс си пое дъх и върза и капитана, който вече идваше на себе си.

Сякаш някаква вътрешна сила се мъчеше да се изтръгне от Евърлейк, да разкъса плътта му като пренадут балон. Очите му се бяха изцъклили, устата — широко отворена, гърбът му бе извит като дъга...

— В името на всичко свято, Галерс — едва поемайки въздух, помоли той, — пуснете ме! Не ще го понеса! О, какъв срам!

Докторът се доближи до него, но капитанът навярно грешно разбра намеренията му и отново завика:

— Не, нямам това предвид! Не ме развързвайте! Не искам да го правя!

Стоманената броня на съдържаността му внезапно се пропука, лицето му се изкриви. А сетне, сякаш мускулите на лицето му бяха изсвирили само увертюрата преди експлозията на оркестъра на цялата му човешка същност, същите движения обхванаха и цялото му тяло.

Слисаният Галерс разбра, че Евърлейк има епилептичен припадък. Още не бе успял да се приближи до него, когато чу зад гърба си шум — девойката също започна да се гърчи. Марк бързо пхна между зъбите ѝ носната си кърпа, за да не си изхапе устните и езика. Щом първият пристъп премина (продължи някъде около половин минута), той извади кърпата, повдигна девойката и се приготви да ѝ направи инжекция с глюкоза и лазарин. Вторият препарат беше стимулатор, влязъл в лечебната практика малко преди да го назначат на „Кралят на елфите“. Макар че инжекцията не гарантираше съживяването на труп, производителите на лазарина твърдяха, че е способен да извърши всичко друго. Единственото противопоказание беше слабо сърце. Ето защо Галерс уверено инжектира препарата и на двамата Евърлейк и приготви две спринцовки с инсулин, ако съдържанието на захар в кръвта започне бързо да расте. Не знаеше от кое по колко да им даде, но неголемият

му опит с лечението на Деби и интуицията му подсказваха какво да прави, дори и да прекалеше с нещо.

Марк наблюдаваше внимателно как пациентите му се опомнят, защото според него механизмът на действие на лазарина не беше още достатъчно изучен. Нещо повече, веществото толкова бързо изгаряше в организма, че бе необходимо време да се разпознаят признаците на намаляване на съдържанието му, за да се направи незабавно втора инжекция. А трета се позволяваше само в особени случаи, при крайна необходимост.

Щом бузите и клепачите на капитана добиха нормален вид, Галерс го повдигна и го домъкна до стената. Сетне развърза Деби. При гърчовете кабелът се беше впил в тялото ѝ и той изпитваше разкаяние, че ѝ бе причинил ненужни мъчения. Макар че друг изход нямаше.

Девојката го погледна с големите си светлосини очи.

— Добре ли сте? — усмихна ѝ се Марк.

— Малко съм отпаднала — прошепна тя.

— Съзнавате ли какво стана с вас?

Деби поклати отрицателно глава.

— Вярвам ви — каза Марк и се обърна към Евърлейк. — Необходимо е абсолютно точно да разбере какво стана всъщност с вас. Предполагам, цялата ремоитянска община е заразена с нещо, и то много сериозно. Прав ли съм?

Капитанът мълчеше. Суровата линия на челюстите му ясно показваше, че няма намерение да отговаря.

— Напразно се инатите. При следствието, когато ви приложат специален препарат, все едно ще проговорите. Но това ще стане едва на Земята, а аз искам да го зная сега, за да имам възможност да помогна на Деби. Когато заминем оттук, може би никога няма да се върнем на Мелвил. Най-вероятно ще настанят дъщеря ви в клиника и няма да я пуснат оттам, докато не се изясни окончателно характерът на заболяването ѝ. А ако имам всички данни сега, ще мога да ѝ окажа медицинска помощ, която навярно ще я излекува. В противен случай...

Той се вгледа с надежда в лицето на капитана, обаче не забеляза никакви признаци вкаменените му мускули да се отпуснат.

— Значи така. Имам намерение да направя нещо. То ще бъде жестоко за Деби, но поне ще ви принуди да говорите... Извинявай, скъпа — пошепна той на девојката.

Сетне бързо я взе на ръце и преди тя да успее да протестира, я понесе към баща ѝ.

— Не правете това! — закрещя Евърлейк, като разбра намеренията му. — Дръжте я далеч от мен! Всичко ще ви разкажа! Всичко, което искате!

Галерс пусна Деби. Тя го погледна с укор, отиде олюлявайки се до масата, седна и отпусна глава върху ръцете си. Евърлейк я гледаше с болка.

— Вие сте същински дявол! — процеди през зъби. — Открихте единствения начин да ме принудите да проговоря. Знаехте, че няма да го понеса!

Галерс запали цигара с треперещи ръце.

— Вярно е. Затова хайде да си поприказваме.

Капитанът говори цял час. Прекъсна разказа си само два пъти — да пие вода и когато Галерс им направи по още една инжекция с глюкоза и лазарин. Като свърши, облегна се на стената и се разрида.

— Значи това нещо се нарича онерс — по името на лекаря Гидиън Онерс, първия човек, когото е поразило — резюмира Галерс. — Доколкото разбрах, тези онерси са паразити, които пронизват с микроскопичните си пипалца, подобни на нишки, всички меки тъкани на „домакина“ си, сякаш омотавайки го с паяжина. Образуват същата тъкан, както клетките на човешкия мозък. И като мозъка ни онерсите се хранят изключително със захарта от кръвта.

Евърлейк кимна. Галерс крадешком погледна Деби и веднага обърна глава — в изцъклените ѝ очи беше застинал ужас, а кожата ѝ бе станала мъртвешки бяла. Девойката разбра, че в цялото ѝ тяло е инфилтриран чужд организъм, че тя е само скеле, върху което плете паяжината си вампирът. Не може да бъде спрян с никакви средства, а я кара да прави неща, които тя не би направила при никакви обстоятелства...

Докторът се зачуди дали психиката ѝ ще издържи чудовищното напрежение, на което постоянно бе подложен капитанът. Не, няма да издържи. Но баща ѝ, докато все още беше със здрав разсъдък...

Галерс отново заговори много бързо, за да отвлече вниманието ѝ:

— Не е чудно, че рентгенът не показва нищо. Нишките са толкова тънки, че е невъзможно да се открият при обикновено сканиране. Доколкото разбрах от разказаното за изследванията на Онерс, преди да

полудее, върху себе си и върху другите, паразитът се разпространява из тялото на „домакина“ от мъничка, лишена от мозък главичка, разположена в стомаха. Към главичката е прикрепена торбичка за размножаване. След като се вкорени, онерсът разпръсква една от малкото си специализирани структури в строго определена посока. Ако е попаднал в тялото на мъж, от торбичката се насочва тръбичка, дебела колкото косъм, към мъжките семенници. Ако е в женско тяло — към женските органи за размножаване. И, разбира се, прави това чисто инстинктивно. Инфилтрираният организъм издава характерната миризма на риба. „Домакинът“ я изпуска както с дъха, така и с кожата си. Щом един „домакин“ се приближи до друг толкова, че да усети миризмата, обонятелните органи на онерса също я усещат и чрез контактите си с човешките неврони изпраща импулси, възбуждащи парасимпатичната нервна система, която определя чувствените усещания, и в свързаните с нея жлези. Това предизвиква непреодолимо полово влечение и никакви морални забрани вече нямат никакво значение — онерсите са способни да ги разрушат до корен. Както разбрах, доктор Онерс е един от първите заселници на Мелвил. Твърд ръководител, порядъчен човек с безукорно поведение. До деня, в който го хванали с младичка девойка. Разследването показало, че от него вече са забременели немалко жени. Както по-късно се изяснило, всички били заразени с паразита. От Онерс или независимо от него — така и не разбрали. Междувременно докторът съпоставил появата на рибената миризма с аморалното поведение и открил какво се е вселило в него и в мнозина други. Направил аутопсия на няколко „домакини“ и отделил соматичната структура на паразита. През дългата година на „покаяние“, облечен целият в черно, той отново и отново ставал жертва на непреодолимите желаня на вампира. Затова го изпратили вдън гората и го настанили заедно с други заразени в охраняван лагер.

Евърлейк кимна.

— Там отиват всички, в които се е заселил онерсът. Прогонват ги за през целия им останал живот.

— Най-ужасното сигурно е, че им забраняват каквито и да било телесни контакти със себеподобните си.

— Да — изстена капитанът. — Те са обречени през целия си живот да изпитват усещането за предстоящ взрив и страх, че това всеки момент ще стане. Мъчението става още по-страшно, защото

уверяват нещастниците, че страдат заради греховете им през този и през другите си животи.

— И вие вярвате ли на това? — попита го Галерс.

— Естествено.

Докторът знаеше, че на човек с подобен начин на мислене е безсмислено да се доказва каквото и да било. Заразените хора страдат главно заради невежеството и завесата на тайнственост, с която старейшините на ремоитите са оградили общината от външния свят. Те прекрасно разбират, че онерсите са създания от плът и кръв, които се подчиняват на определени физиологични подбуди, наричани инстинкти. И въпреки всичко упорстват и обвиняват хората, приютили в телата си тези паразити, наричайки това наказание за техни или дори на прадедите им прегрешения.

— Чуйте, капитане. Вие сте умен и надарен човек. Иначе не биха ви поверили командването на „Кралят на елфите“. Защо, дявол да го вземе, не се посъветвахте с медици от Земята, защо не ги помолихте да ви изследват? Или мислите, че няма лекарство? Заради страх и невежество вие просто сте се лишили от възможността да се излекувате! Ами Деби? Нима не разбирате, че сте обрekli дъщеря си на пожизнено блуждаене в Космоса, затворена в „Кралят на елфите“, като не ѝ позволявате да усети радостта от любовта и щастието? Какво я очаква? Мъките на самотата?

Едва сега на Галерс му стана ясно защо бащата не разреши на дъщеря си да напусне кораба по време на Празника на жертвоприношението. Той се е страхувал, че тайно могат да отвлекат Деби и да я откарат в един от лагерите. А като верноподаник на общината, Евърлейк нямаше да протестира. На него самия му се налагаше да избягва контактите със съплеменниците си от страх, че и него ще го затворят в подобен лагер. Какъв самотен живот водеше този нещастник!

Марк вече разбираше какви съображения ръководят поведението на Евърлейк. Но не можеше да продължава така. Природата на онерсите и начините, чрез които те се замаскират, правят неизбежно широкото им разпространяване не само на Мелвил, а и из цялата галактика. За борба с тях е необходимо да се обединят всички цивилизовани планети. Втресе го при мисълта, че стотици или хиляди мъже и жени разнасят тази чудовищна зараза по много планети.

— Чуйте, капитане — опита се Галерс още веднъж да апелира към разсъдъка на Евърлейк. — Трябва да ми разкажете всичко, което вие самият знаете по въпроса, за да мога колкото се може по-скоро да започна да работя. Естествено ще съобщя на правителството ми, за да обяви общогалактична тревога. То се знае, съплеменниците ви не желаят да бъдат разобличени — по напълно разбираеми причини. Първо, онерсите биха могли да станат дамга, както някога проказата или сифилисът. Тези две болести обаче много отдавна са изкоренени и по същия начин ще бъдат унищожени и онерсите. Второ, на вас ви е ясно, че Мелвил ще бъде поставен под карантина, а това ще намали доходите на общината, които идват от работещите в Космоса мъже, и ще ви лиши от възможността да си набавяте ваксината за подмладяване. Но идвало ли ви е наум, че сте много по-задължен към цялото човечество, отколкото пред собствената си малка група хора!

— Наслушал съм се на поучения през живота си! — озъби се Евърлейк. — И не желая повече да бъда поучаван, и то от страничен човек!

— Добре — съгласи се след кратка пауза Галерс. — Но още не сте ми обяснили защо ви се е наложило да убиете Джинас.

— Стана прекалено подозрителен. Идваше при мен, задаваше ми въпроси, но успявах да се откача от него. А когато кацнахме тук миналия път — по време на Празника на коронацията, — той изчезна и не се показва три дни. Сетне дойде при мен и ми разказа, че бил в някакво затънтено място и говорил с една жена, чийто мъж бил откаран някъде навътре в гората. Естествено са направили това по заповед на старейшините, защото в него се е вмъкнал онерс. Не знам как е успял да изтръгне признание от нея, може да я е съблазнил. Жените са вероломни глупачки!

Той буквално изплю последните думи.

— Джинас заяви, че това е напълно достатъчно да разобличи положението тук. И освен това знае, че и в мен има онерс. Ако си мисля, че са виновни греховете ми, дълбоко се заблуждавам. Попита ме дали наистина жена ми е била нападната от паразита и изпратена в лагер. Отговорих му, че е вярно, макар дъщеря ми да смята, че е умряла.

Деби изстена, но баща ѝ дори не я погледна.

— Когато се случи това, аз се мъчех да я забравя, защото я обвиних в невярност. След една година обаче онерсът се засели и в мен. Едва тогава разбрах в какво положение е била жена ми. Защото аз самият, приютил този мръсен паразит, бях абсолютно невинен пред собствената си съвест — не бях извършил нищо лошо. Оттогава „Кралят на елфите“ много рядко кацаше на Мелвил — опитвах се да предпазя Деби от тази планета. За нещастие някой от старейшините подочул за красотата ѝ и за тази година я избраха за Езерна дева. Същевременно Джинас дойде при мен и започна да ми обяснява как можеш да се заразиш с онерс, без да имаш телесни контакти. Оказва се, че в торбичката на всеки паразит има и мъжки, и женски клетки, но не могат да се съединят, за да се получи зародиш. Оплодяването става при сексуален контакт между мъж и жена. Тогава онерсът в мъжкото тяло се освобождава от половите си клетки едновременно с „домакина“ си. След това те се съединяват с половите клетки на онерса в женското тяло, вследствие на което се получава зародиш. Известно време той живее в организма на един от „домакините“, докато не се появи възможност да си намери свой. Ясен ли ви е механизмът? Джинас каза, че това е много сложен начин на размножаване, който не гарантира оцеляването на голям брой от онерсите. Може би именно затова паразитът не се разпространява твърде бързо. Според неговата преценка не повече от пет процента от общия брой ремоити носят в телата си онерси. Ето защо най-вероятно само около петнадесет процента изобщо знаят за съществуването на паразитите. Старейшините по всякакъв начин го крият. Досега са успявали и защото ремоитите практически нямат контакти с населението на други планети, ограничавайки се само с агентите на космическия флот и представителите на Земното правителство.

Гласът на Евърлейк бе учудващо спокоен и монотонен.

— Джинас смяташе, че ембрионите или половите клетки на онерсите твърде бързо загиват, ако не са в контакт с човешко тяло. Но според хипотезата му по време на церемонията на очистването, в която участва цялата ремоитянска община, непроявените още заразноснители отделят във водата и мъжки, и женски полови клетки на паразита. Вероятно причина за това е фактът, че някои реакции на организма при религиозния екстаз са подобни на половата възбуда. Напълно възможно е тези микроскопични твари да остават живи за

известно време в топла вода. Джинас каза, че онерсът прилича на недоразвитата личинка на раче. Такива животни имало на Земята.

Галерс учудено повдигна вежди.

— Да — продължи Евърлейк, — той твърдеше, че едно земно ракообразно, наречено сакулина, се прикрепя към тялото на морския крив рак карцинус. Сакулината прониква през хитиновата му обвивка, освобождава се от своята структура и обхваща тъканите на „домакина“ си с тънка паяжина от нишки. По този начин ракообразното се храни от продуктите на храносмилателната система на морския рак. То също има торбичка за размножаване, стърчаща от един отвор на корема на рака. Главната разлика между земната сакулина и мелвилския онерс е, че негова жертва става човекът и че той има по-сложен строеж и по-специализирани органи. Джинас доказваше, че онерсите се разпространяват и по време на ритуалното умиване. Имаше намерение да уведоми за всичко земните власти. Щях да го убия още тогава, но докторът смяташе да вземе проби от водата в езерото, и на мен ми дойде наум една хубава идея.

— Вие сте влязъл в езерото откъм обраслия с гора бряг — прекъсна го Галерс. — Бил сте облечен в скафандър. Обърнали сте лодката и сте го завлекли на дълбокото с помощта на реактивните двигатели на скафандъра. Тоест направили сте с него същото, каквото смятахте да направите и с мен.

— Нямам намерение да се защитавам — надменно отвърна Евърлейк. — Правех го в името на вярата.

В разговора се намеси Деби:

— И тримата — татко, Пит и аз, вероятно сме се заразили по време на церемонията. След седмица почувствах слабост и глад за шоколад. Точно тогава ти започна да се държиш сурово с мен, да ме избягваш. И ми заповяда да стоя настрана от Пит.

— Да, дъще — в гласа на капитана прозвуча несвойствена за него нежност. — Не можех да ти разкажа в какво се състои болестта. Предполагах, че ще успея да те опазя в безопасно неведение. Но не можех да оставам в опасна близост с теб. Мисля, сега разбираш защо.

— Да. Само че защо беше нужно да убиваш Пит?

— Един от членовете на екипажа ми докладва, че Клактън е влязъл в каютата ти. Знаейки, че ще се случи неизбежното, побързах да дойда и му заповядах да си върви. На пръста му блестеше твоята

халка. Аз толкова те изплаших, че контролът на онерса отслабна, защото беше отвлечен в друга посока. А след малко и двамата с Пит се загърчихте в припадък...

— Защо? — попита Галерс.

— Ако въздържанието продължава дълго, онерсът предизвиква възбуда на цялата нервна система. Загубва контрола си върху половите жлези и стимулира пълно разстройство на нервната система, което се изразява в припадане на „домакина“.

— Значи, хипотезата ми за епилепсия се оказа погрешна — констатира Галерс. — Тогава какво предизвиква падането на нивото на захарта в кръвта и появата на инсулин?

— При половата възбуда на „домакина“ онерсът изяжда огромно количество глюкоза — обясни Евърлейк. — Тя му е необходима за изработване на нервна енергия, за да възбужда „домакина“. Освен това и за да започне отделяне на полови клетки от торбичката. Точно това понижава нивото на захарта. Обикновено не е особено опасно, защото възбудата като правило трае само няколко минути. Но когато „домакините“ се съдържат, при положение че са заедно — което и стана в този случай, — консумацията на захар продължава. Рязкото падане на нивото ѝ предизвиква защитна реакция на организма — отделяне на адреналин отначало от главния, а сетне от гръбначния мозък. Но в кръвта попада недостатъчно количество, за да причини адреналинов шок. Когато „домакините“ изгубва съзнание, същото се случва и с паразита. Той престава да яде глюкоза, докато не дойде на себе си. Ако дотогава сексуалното стимулиране от страна на другия „домакин“ е изчезнало, онерсът възобновява обикновеното си спокойно функциониране.

Капитанът погледна дъщеря си и замълча замалко.

— Когато започна пристъпът на Деби и на Клактън, разбрах какво съм направил. Трябваше да им разкажа какво ги очаква. Чувствах се много виновен, но не биваше да се отпускам. Не вярвах на Клактън. Съвсем отскоро беше прегърнал вярата в Ремо. Начинът му на мислене беше все още чужд на нашия и другояче разбираше обществения дълг. Би могъл да се разприказва пред властите. И... Повтарям, не му вярвах и не исках той да се свърже с дъщеря ми.

Галерс внимателно се взря в очите на Евърлейк. Зад монотонния словесен поток той усещаше едва съдържан лют гняв.

— Като си дадох сметка, че Клактън за нищо на света няма да прекрати опитите си да се среща с дъщеря ми, реших, че... още една... още една смърт няма да направи прегрешенията ми по-ужасни, отколкото вече бяха. Затова го вързах, натиках го в спасителната лодка и я изпратих към земната атмосфера. И едва след това съобщих на Лунната станция за болестта на дъщеря ми. Естествено трябваше да се правя на неосведомен за състоянието ѝ.

Галерс прочете върху лицето на Деби същия въпрос, който се въртеше на езика му.

— Как успяхте да избегнете въздействието на онерса, когато бяхте до Деби преди и след припадъка?

Евърлейк затвори очи.

— Един истински мъж е способен да издържи много неща. — В гласа му прозвуча гняв. — Повече нищо не ще ви кажа. Можете само да се досещате защо тогава не съм бил подвластен на онерса и му се поддадох едва сега. Когато знаех, че ще трябва да се срещна с Деби лице в лице, се подготвих по съответния начин за срещата. Но... Не, Галерс, нека не говорим повече за това. Според мен и без това много ви казах... наговорих... и извърших... повече от достатъчно.

Марк беше абсолютно съгласен с него. Погледна Деби, която все още седеше до масата, и я погали по рамото.

— Ще се върна, скъпа. Много съжалявам, че ми се налага да предам баща ти на властите, но не може иначе. Разбираш ли ме?

Тя кимна и сякаш преодолявайки някакво вътрешно противодействие, леко докосна Марк.

Той отиде в радиорубката, свърза се с агента на „Саксуел“, докладва за възникналата ситуация и след двадесет минути се върна в лабораторията. Върху купчината срязани жици се мъдреха секачки. Деби седеше до масата.

— Каза ли къде отива?

Тя вдигна разплаканите си очи.

— При езерото. Вече сигурно е по средата му.

— Значи няма смисъл да изпращам да го търсят?

— Естествено. Все едно няма да успеят. А и аз не искам да успеят. Това е най-доброто. Той обичаше „Кралят на елфите“ дори повече, отколкото мен, и не би могъл да живее, затворен в лудница.

— Знаем. Но се учудвам, че не е взел и теб.

— Татко каза, че аз имам за какво да живея. Самият той не можа да понесе мисълта, че всичко, което е направил, е било напразно.

Тя протегна лявата си ръка към Галерс.

— Преди да тръгне, ми върна това. А пък аз бях сигурна, че е останала у Пит...

На пръста ѝ блестеше масивна златна халка с щит, отбиващ хвърлено копие.

ЕПИЛОГ

Щом карантината беше обявена и всички ремоити, служещи в Космоса, бяха издирени и проверени, Галерс се захвана за работа. Стигна до извода, че като извънземно животно, и то с тясноспециализирана физиология, онерсът не би могъл толкова бързо да се приспособи към човешката анатомия, ако не е обитавал предварително в човекоподобни същества. Оттук следваше, че на Мелвил съществуват такива.

Така и излезе. На другите континенти на Мелвил имаше обитатели хуманоиди, с които земляните нямаха почти никакви контакти вследствие на политиката на ненамеса, провеждана от Земното правителство. Тя забраняваше на космическите компании да имат вземане-даване с аборигените, докато те не бъдат прецизно изследвани от антропологични експедиции. А през последните петдесет години не се е и появявала такава необходимост. На самите ремоити е било позволено да се заселят на планетата, защото техният континент още не е бил открит, още по-малко пък населен от коренните жители, чието ниво на развитие съответстваше на земното Средновековие.

И все пак според Галерс беше съвършено невероятно ремоитите тайно, заобикаляйки законите, да не са правили опити да изследват аборигените, що се отнася за заболяемостта им от онерси. Съвсем вероятно бе да се окаже, че тези неразвити от земна гледна точка, но разумни същества да си имат начини за решаване на проблема.

Младият лекар излезе прав. По отношение на аборигените. А ремоитите, опитващи се да скрият „греховете“ си под покроба на тайнствеността, напразно са се мъчили половин столетие. Защото жителите на другите континенти от хиляди години насам са си имали свои средства да се справят с онерсите. Наистина жестоки и поради

недостатъчното развитие на медицината пациентите обикновено са умирали. Но тези средства са имали предимството (от тяхна гледна точка), че при прилагането им винаги загива и паразитът.

За тази цел местните жители възбуждали изкуствена треска у „домакина“. Онерът не можел да понесе високата температура, изтеглял нишките си обратно в коремната област и се свивал на топка, дори образувал восъчна обвивка да се предпази от топлината. Когато треската преставала, събудилият се онерс отхвърлял восъка и отново се разпространявал из цялото тяло. Но знахарите обикновено го изпреварвали, като срязвали корема на пациента и изваждали паразита.

Въоръжен със съвременните постижения на науката, Галерс оперира мнозина туземци. Всички операции преминаха успешно — загиваха само онерсите. Настъпи денят, когато направи същата операция и на Деби.

След двадесет и четири часа Галерс влезе в стаята, където лежеше оздравяващата девойка.

— По-добре ли се чувстваш? — зададе ѝ той традиционния въпрос.

— Сякаш всеки момент ще се пръсна.

Влюбеният лекар се разтревожи. Нима онерът е засегнал психиката ѝ?

— Глупчо! — засмя се тя. — Ще се пръсна, ако не ме прегърнеш и не ме целунеш!

Но не ѝ се наложи.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.